P O U T N Í K

ZPRAVODAJ KLUBU JULESE VERNEA PRAHA

č. 15

O B S A H

Neznámé knihy české science-fiction - Sl. V. Jelínek: Ostrov hrůzy	str.	2
Redakce čtenářům	str.	5
Leonid Křížek: Sex ve sci-fi (Pokus o nástin problematiky)	str.	5
M. Kornbluth: Kráčející tupci	str.	15
Host - Film: Conan - Ničitel	str.	33
R. E. Howard - L. S. de Camp: Krví zbrocený bůh	str.	44

Zpravodaj Poutník vydává klub Julese Vernea ve spolupráci se sfk Time Machine při KK ČSV SSM VŠCHT Praha.

Vychází jako neperiodický účelový informační materiál.

Příspěvky nečlenů KJV jsou uváděny titulkem Host.

Adresa klubu: Miroslav Martan, Počátecká 12, 140 00 Praha 4

Uzávěrka: 25.7.1987

Neprodejné. Určeno pro vnitřní potřebu.

Neznámé knihy české science-fiction

Sl. V. Jelínek

OSTROV HRŮZY

Román

L. Šotek, Praha 1928 - 354 stran

Při své přehlídce neznámých knih české SF jsme se dostali ke knihám, které můžeme plným právem označit za "úpadkové". Nedá se však nic dělat, patří do sci-fi, a proto s nimi chceme naše čtenáře seznámit. Uváděná kniha "důstojně" reprezentuje tento druh SF.

Mladý novinář Tex Rumford je nejlepším reportérem Worldu a čeká ho velká kariéra. "Měl štěstí, že byl zavčas objeven, či že mu nebyly kladeny v cestu tak nesnesitelné a hnusné překážky, jak činí se literátům v Evropě". Miluje Mabel Murrayovou, dceru nesmírně bohatého burziána. Ten jejich lásce nepřeje a chce dceru provdat za syna hodinářského krále Lionela Ewarsona, který je také burzián. Aby to prosadil, koupí jachtu Darling a vyrazí s Mabel, Lionelem a menší posádkou na roční cestu kolem světa. Nepřestává však být stále Američanem a chce, aby celý svět znal podrobnosti o jeho cestě. Proto vezme na palubu zpravodaje Worldu, jímž je zamaskovaný Tex Rumford. Cesta probíhá v napětí a vzájemných srážkách, až vypukne strašná bouře. Loď je zaplavená vodou a napůl utopený Murray souhlasí se sňatkem Mabel a Texe. Avšak poté, co je loď zachráněna, se už nechce ke svému slibu znát.

Po bouři přistane loď u neznámého ostrova a posádka je k smrti vyděšena svými nálezy. Naleznou na ostrově zvířata i lidi ve zvláštním stavu nehybnosti: jsou úplně zkamenělí, zčernalí a mají rudé oči. Musí se tak již nacházet po nějakou dobu, protože šaty na nich setlely, ale jejich těla nebyla časem vůbec postižena. Výprava najde dobře zařízený dům a podle dokladů zjistí, že jedním z mrtvých je doktor Juvenal, chemik, který na ostrově prováděl nějaké pokusy. Kromě něj byla na ostrově jeho žena s dítětem a dvěma sloužícími. Nic nenaznačuje, jaký druh smrti je zasáhl.

Přes příšernost nálezů utečou Mabel a Tex na ostrov, aby si Mabel nemusela vzít Lionela. Opevní se v domě doktora Juvenala a Murray je s posádkou obléhá. Ta však uteče, když několik jejích členů záhadně zkamení.

Tex zjistí, že kolem domu obchází malá rozložitá postava a smrt způsobují skleněné modré koule, jež tato bytost vrhá.

Mabel je také zasažena. Pro ilustraci stylu autora cituji toto místo: "S námahou povstal a blábolil, dívaje se do nehybné, černé, stažené tváře dívčiny:

"Jak se to mohlo stát?"

Odpověď dostal v okamžik, kdy učinil ještě krok kupředu. Cosi mu zachroustalo pod podešvemi. Sklo! Sklo! Skleněná, smrtící koule!

Pocit přímo zvířecí pomstychtivosti ho roztřásl. Počal se rozhlížeti, otáčeti se pomalým způsobem běsnivostí pomatených zvířat. Teprve po chvíli mu krvavý přízrak opustil rozum. Procital. Zahleděl se na své ruce, připravené k vražednému výpadu a náhle šílená bolest z pochopení situace v něm zavalila vše.

Klesl do trávy a počal plakati jako dítě. Nyní skutečně cítil svou bolest. Nyní určitě viděl před sebou to, co ho stihlo, a z jeho vědomí tryskala úžasná záplava krvavých slzí. Počal se váleti v trávě, duse svou bolest, jako dusíme plameny na svém oděvu."

Tex se pak vrátil na palubu jachty. Murray, který ho viní za smrti Mabel, ho střelí do ramena. Texova krev, kterou Murray prolil, ho vnitřně zlomí: Murray se stane novým člověkem a sblíží se s Texem. Každý den potom vyráží posádka lodi vedená Murraym za pomstou na ostrov a loví neznámého vrhače modrých koulí. Vždy se však vrátí oslabena o jednoho muže, který po zásahu koulí na ostrově zkamení. Nakonec se už nechodí na ostrov mstít, ale pro vodu, jíž mají nedostatek. Na výpravách ztrácejí muže po muži, až na lodi zůstanou jenom raněný Tex a kuchař Jasper. Vydrží dva týdny bez vody a snad díky tomu se Tex rychle uzdraví natolik, že jde sám pro vodu. Vyhne se útoku modré koule a zraní útočníka. Je to "stará silná opice, druh šimpanzů", Byla majetkem Juvenala a pokládala za dobrý vtip a hru házet modré koule, vynález svého pána, po všem, co se pohybovalo. Opice je teď sice raněná, ale Tex ji nezabije. "Proč se mstíti za nějaký hrozný čin zvířeti, tomu sirotku po rozumu? Proč mstíti se tvoru, jehož duše nikdy nebyla vyjasněna, jako člověku s rozumem a odpovědností?"

Tex vezme opici na loď, kde se o ní stará Jasper, vyléčí ji a spřátelí se s ní. Tex stále prohledává ostrov, dokud neobjeví Juvenalovu laboratoř a v ní bílé skleněné koule, které ruší účinky modrých koulí. Potom již je hračkou oživit všechny zkamenělé. Juvenal totiž vynalezl zvláštní balzamovací tekutinu, která byla v modrých koulích, jejichž účinek zase rušil jiný přípravek. Balzamovací tekutina však nebyla kvalitní, neboť zasažené tělo zčernalo a nezachovalo si původní barvu.

Po návratu do New Yorku si Tex vezme Mabel a dostane věnem od Murrayho nové noviny Today. Těm se ale moc nedaří, dokud si námořníci z Darlingu nekoupí akcie novin a nenavrhnou, aby se v nich zveřejňovala reportáž z ostrova hrůzy. Má to obrovský úspěch a všichni zbohatnou. Jednou ročně se setkávají, včetně Jaspera a jeho opice a vzpomínají. Román končí popisem loučení a poslední věta zní: "Auto se vzdaluje a bílý kapesník se v jasu newyorské noci ještě dlouho v opičí tlapce třepotá ..."

O. Neff ve svých studiích věnoval dostatečnou pozornost Slávovi (Václavovi) Jelínkovi a není co k tomu dodat. Jen v hodnocení románu Ostrov hrůzy ho přeceňuje a přisuzuje románu "kvality", které kniha nemá, a proto si myslím, že ji nečetl (což se mu ani nedivím). Podle Neffova názoru "balancuje mezi pornografií, krvákem a hororem". Porno tam není, jenom Tex drží věčně Mabel za ruku a za celou knihu si vymění jen pár polibků při měsíčku. Krev tam teče jenom Texovi a opici, ale je včas lékařským ošetřením zastavena. Také všechny mrtvoly, když splní svůj účel, bez úhony ožijí. A horor? Snad jenom pro toho, kdo se rozhodl knihu dočíst až do konce.

Čtenář Poutníka se právem zeptá, proč mu předkládáme tuto knihu. Proto, že patří do sci-fi a nedá se z ní vyloučit. Pro toho, kdo to ještě neví, musíme odhalit hroznou pravdu: také sci-fi může být velmi hloupá a špatná četba. Žel, tohoto faktu zneužívají odpůrci sci-fi a hloupost několika knih vztahují na celý žánr. Proto si musíme stále uvědomovat, že sci-fi se dělí hlavně na dobrou a špatnou, právě tak, jako i jiná literární díla. Nikoho nenapadá po přečtení špatného historického románu odsoudit celý žánr historických románů, včetně Tolstého Vojny a míru. Nedejme se proto ve své zálibě zviklat škarohlídy, kteří ještě nepoznali, že žánr sci-fi má právě tak širokou škálu možností a kvality, jako libovolný jiný literární žánr.

- eč -

Redakce čtenářům

Dne 11.10.1986 se uskutečnil návštěvní den našeho klubu. Z příspěvků, jež na něm byly uvedeny, jsme vás již seznámili na stránkách Poutníka s vystoupením J. Kantůrka (Poutník č. 5 a č. 13). S příspěvkem P. Noska vás bohužel neseznámíme, neboť jeho přednáška spočívala v komentáři k diapozitivům, které z technických důvodů nemůžeme reprodukovat. Vědecká přednáška V. Vlka Malí zelení mužíčci bude otištěna na stránkách fanzinu Laser. Proto vám teď předkládáme poslední přednášku z našeho návštěvního dne, a to vystoupení L. Křížka: Sex ve sci-fi.

Leonid Křížek

SEX VE SCI-FI

(Pokus o nástin problematiky)

Sex znamená latinsky "šest". My se tu však nebudeme zabývat otázkou racionálních čísel; slovo sex chápeme jako synonymum slova sexualita, které označuje "soubor jevů vyplývajících z rozdílu pohlaví u člověka" (IES, Academia 1982). Etymologicky vzato vychází latinské slovo sexus ze staršího výrazu secus, a to ze secare, což znamenalo rozříznout, rozdělit. Přeneseně se pod tímto názvem rozuměla jedna ze dvou skupin organismů -- tj. samci a samice. V případě lidí tedy muži a ženy. Dnes ovšem rozumíme pod pojmem sex či sexualita prakticky celou řadu komponentů, biologicko-klinickými jevy počínaje, přes prvky psychicko-sociální, až po otázky etických a estetických tendencí a zajisté ještě dále. Nás bude sex zajímat především jako předmět žánru, který velmi nepřesně označujeme za vědeckofantastický. Přitom se, až na zanedbatelné výjimky, omezíme převážně na jeho podobu literární.

Zatímco definovat sex, alespoň sémanticky, je vcelku jednoduché, zcela naopak je to s názvem science-fiction. Avšak nelekejte se, ne-

budu unavovat ani vás, ani své přítomné kolegy z Klubu Julia Verneа marnou snahou o nějakou vlastní, popřípadě "originálně" zkompilovanou definicí sci-fi. Koneckonců to ani není účelem "přednášky". Jde mi pouze o to, abychom si zde takříkajíc vymezili hrací plochu. Za sci-fi budu pro účely tohoto povídání považovat veškerou oblast fantazijní literatury, nikoliv tedy úzkoprse jen literaturu vědeckofantastickou, ale třeba i gotický román nebo pohádku. Jediným důvodem tohoto počínání je skutečnost, že mi to tak vyhovuje; zdá se mi pohodlnější, když si člověk předem neklade nějaká žánrově omezující měřítka.

Nehodlám také ve svém povídání, o němž vás předem ujišťuji, že jeho délka, erudovanost a styl nepřekročí hranici vnímavosti kteréhokoliv absolventa devítiletky, dospět k nějakému souhrnnému hodnocení jevu, který jsem si vybral za téma, či snad k nějaké nové literárněvědní teorii. Mým jediným cílem je upozornit na existenci sexu jakožto literárního syžetu. Domnívám se totiž, že čeští a slovenští kritici a esejisté, zabývající se žánrem sci-fi, si tohoto přitažlivého a vděčného studijního námětu ještě nepovšimli, což je rozhodně opomenutí nemístné. Naproti tomu již při zběžném nahlédnutí do Nichollsovy Encyklopedie sci-fi jsem zjistil, že sexu a úloze žen ve sci-fi je věnováno mnoho časopiseckých studií v anglosaské oblasti, a že o historii sexu ve sci-fi dokonce existuje stejnojmenná kniha H. Harrisona (vyšla v roce 1977). Bibliografické údaje připojuji na závěr této práce a měly by se objevit v časopise Poutník. Nebudu tedy s jejich výčtem na tomto místě zdržovat.

Ale teď už zanechme předmluvy a věnujme se konečně sexu. Úsvit dějin vědeckofantastické literatury jeví se z hlediska sexu jako vyprahlý úhor. Kdo si vzpomene na první výbor "západních" vědeckofantastických povídek vydaný u nás v roce 1962 pod názvem Labyrint, dá mi za pravdu, že v knize nic takového jako sex nebylo možné najít. Vztah žena - muž jakoby neexistoval. Přitom Labyrint byl sborník znamenitý, a dodnes neztratil přitažlivost, jak dosvědčuje mimo jiné i jeho rostoucí cena na sběratelských burzách. Výjimečně zdařilý výběr totiž představoval taková esa sci-fi jako byli R. Bradbury, A. E. Van Vogt, R. A. Heinlein, C. D. Simak a další. Do jaké míry bylo toto přehlížení sexu dílem vydavatelů, náhody či dobové úrovně žánru lze těžko rozhodnout. Jedno je však nesporné. Science fiction vznik-

la jako literatura výhradně mužská a ve své prvotní podobě, ve 40. a 50. letech, se také zabývala výrazně mužskými, tj. technickými problémy. Mám teď na mysli sci-fi v období oné náhlé a obrovité prosperity tohoto žánru v polovině našeho století. Na starší vědeckofantastická díla nezapomínám, ale jejich význam z hlediska předmětu našeho zájmu není tak rozhodující, Například vrcholnou ukázkou erotické scény oné starší doby je milostná scéna mezi inženýrem a vynálezcem Losem, který společně s dělníkem Gusevem doletěl na Mars, a krásnou a inteligentní dcerou nejvyššího vládce Marsu Aelitou v románu A. N. Tolstého Kráska z Marsu, který byl vydán ve 20. letech. Inženýr Los probudí v Aelitě pozemskou lásku a rovněž sám prožívá mohutné citové vzplanutí. Vyvrcholení jejich vztahu je popsáno takto: (Cit.): "Buď moje, lásko má! Vztáhl k ní ruce. Aelita si tiše povzdechla, sklopila zrak a napětí v tváři jí povolilo. A náhle se stejně prudce zvedla na lůžku a sfoukla lampu. Její prsty se vpletly do bílých Losových vlasů." (konec cit.). Poznámka na přebalu posledního českého vydání říká: "Fantastika, dobrodružství, ale i náznak řešení naléhavých sociálních problémů civilizačně vysoce vyspělé společnosti charakterizují toto rané dílo klasika sovětské literatury." A já dodávám -- stejně tak jako dobově cudnou reflexi sexuálních vztahů. A to ještě můžeme říci, že něco tak odvážného v tzv. hard sci-fi 40. a 50. let stěží nalezneme. A nebylo to ani možné, což bylo dáno již samotnou úrovní tehdejší produkce. Postavy lidí, bez ohledu na svá pohlaví, byly jen více či méně zdařile animované loutky; všechno se točilo jen kolem nějakého technického kouzla. Přestože je tato citace nejmarkantnější pro polovinu století, týká se to samozřejmě i vzpomínané starší produkce. Zázračné paprsky, mluvící roboti či cesta na Mars byly vrcholem fantazie a ostatní bylo vedlejší. Animované loutky si v erotických situacích lze těžko představit. Pokud ano, pak dopadalo řešení asi takto (citát je z románu M. Suchdolského Rusové na Marsu): "Tvar prsů Marťanek byl tak svůdný, že kuchař se nezdržel, aby si nedovolil k vedle sedící Marťance jistou neslušnost. Vzápětí uškubl a tvář se mu zkřivila bolestí. Dostal silnou elektrickou ránu, neboť se dotkl místa, které mělo vysoký elektrický potenciál. Nezpůsobný kuchařův kousek vzbudil všeobecnou zvědavost po vnitřním zařízení tohoto ústrojí Marťanů. Jedna odsunula jemný šat na prsou a podala vysvětlení: Na místě bradavek byly kuličky, konduktory, z nichž

jeden se akumulátorem (jenž právě tvořil prs) nabíjí na vysoký kladný potenciál, druhý pak současně na záporný.

Marťanka se však na výbojného kuchaře nijak nehoršila, naopak něžným pohlazením zasaženého místa rázem zbavila kuchaře bolesti. Později vyprávěl, že to pohlazení cítil jako příjemné lechtání, a když přešla bolest, měl v ruce mnohem víc síly a svěžest, kterou dřív neznal." (konec cit.)

Český překlad tohoto půvabného dílka jinak neznámého ruského autora vyšel v roce 1910 v Telči, ale případné přítomné sběratele bibliofilií upozorňuji, že toto vydání nevlastním. Dílo znám pouze z reprintu vydaného nakladatelstvím Orbis v Praze v roce 1970.

Spojení technologických pohádek a sexu prostě nefungovalo. Ostatně erotika a sex nemají mnoho místa ani v klasických pohádkách; tam i onde jsou vztahy lidí idealizované, mluva symbolů a metafor nepotřebuje naturalistické efekty a psychoanalytické exkurzy. To neznamená, že by v pohádkách nebyly ukryty sexuální archetypy a symboly -- právě naopak -- ale to je již otázka významů literárního díla, nikoliv jeho syžetů.

Tady se musím alespoň stručně pustit na tenký led otázky literární hodnoty sci-fi. V podstatě se ztotožňuji s názorem, který ve své studii Science fiction jakožto literatura obšírně rozvádí G. Turner, australský spisovatel a kritik. (Překlad jeho studie by měl vyjít v roce 1987 v čsp Světová literatura.) Turner shledává starou pravdu -- není dobré vyčleňovat nějaký literární žánr na úkor literatury jakožto uměleckého druhu; pokud dominuje žánrovost, nemůže se jednat o plnohodnotné umělecké dílo. V lepším případě vznikne nenáročná oddechovka, v horším případě kýč. Řekněme si rovnou, že drtivá většina produkce sci-fi až donedávna nic jiného nepředstavovala. Jakmile však literatuře science fiction začalo jít o víc než jenom o problémy mechanismů, začala se sbližovat s hlavním proudem umělecké literatury. Obecná i vědeckofantastická literatura se navzájem ovlivňovaly, přebíraly jedna od druhé to lepší, co každá z nich vyzkoušela, postavy sci-fi začaly být životnější a konflikty přesvědčivější. S tím zákonitě přibývalo témat kolem vztahu obou pohlaví. Takové náměty se ovšem tu a tam podařilo využít zdařile i dříve. Vzpomeňme jen na spojení techniky se sexem v klasickém díle Barbarella, vydařeném především ve své filmové podobě. Nelze ovšem zavírat oči před

tím, že žena ve sci-fi měla především a převážně funkci koření, pozlátka, které mělo pomoci prodávat škvár. Tak i z dnešního hlediska nudné a prudérní novely padesátých let vystihly magickou moc erotiky a tajemno, které je ukryto v pohlavním pudu, a jejich obálky se jen hemžily nahými Amazonkami. Tím spíše se sci-fi stala jakýmsi opiátem duševních lenochů a pubescentů. Žena, pokud byla ve sci-fi tohoto období jako taková reflektována, nemívala příliš lichotivou roli. Není ostatně divu -- autoři byli muži. Žena hrála ve sci-fi úlohu buď kruté Amazanky, anebo ustrašené panny. První typ je v krystalicky čisté podobě ztvárněn v českém filmu Konec srpna v hotelu Ozón; druhý typ úspěšně parodovala ve svých románech Jane Austenová, neboť se vyskytoval již v gotickém románu, jednom z předchůdců fantazijní literatury. Tím se dostáváme k zajímavému jevu: v "neživotných" sci-fi povídkách a románech poloviny století, o kterých jsme již řekli tolik špatného, spojení žena a ostatní svět skřípalo; avšak v některých proto-sci-fi předchozích dvou staletí bylo překvapivě živoucí. Důvod je zřejmý a byl nakousnut již výše. Vědeckofantastická literatura jakožto nový žánr měla své dětské nemoci; zato fantastická literatura se vyvíjela stovky let a o životě věděla svoje. Podle toho, co autor chtěl svými symboly vyjádřit, měnila se i podoba sexu ve fantastické literatuře. Tak například Jonathan Swift jde ve svém díle Gulliverovy cesty ve snaze o důsledné mentorování (které se mu ovšem naštěstí vymklo z rukou a mutovalo v kouzelné cestování možnými světy) až téměř na hranici "kapitalistického naturalismu". Swiftův hrdina Gulliver o jedné své zkušenosti ze země Brobdingnagu vypráví (cit.): "Dvorní dámy zvaly často mou chůvu do svých komnat a žádaly ji výslovně, aby mě přinesla, jen aby se se mnou pokochaly pohledem a dotekem. Často mě svlékaly donaha od hlavy až k patám a kladly si mě celého na ňadra; velmi se mi to hnusilo; ... nejhezčí z těch dvorních dam, šprýmovná a rozpustilá šestnáctiletá dívka, posadila si mě obkročmo na jeden cecek a tropila ještě jiné kousky, čtenář mi však promine, když se o nich nebudu šířit. Byl jsem tím tak pohoršen, že jsem prosil Glumdalklič, aby si vymyslela nějakou výmluvu, že už k té mladé dámě nemůžeme přijít." (konec cit.)

Líčení erotických zážitků je i na jiných místech knihy, konkrétně v té části, která se odehrává v zemi ušlechtilých koní Hvajninimů a zvířeckých lidských bytostí Jahuů. Ve fantaskní literatuře 17. - 19. století se to ovšem sexuálními náměty jen hemží, i když s rozdílnou mírou otevřenosti. Proslulý Mnich M. G. Lewise vydaný roku 1795 je čtivý ještě dnes, ačkoliv mezi jeho nejsilnější erotické pasáže patří neškodné formulace typu "smělou rukou plenil poklady jejích ňader" ... Zde jsem v pokušení najít Altamiru scifistického sexuálna, neboli nejstarší fantazijní dílo s příměsí erotiky. Co byste řekli třeba takovému klasickému dílu jako je Odysseus? Vzpomeňte na královnu Kirké a jsme v sexu až po uši. Ale takové snahy jsou zavádějící a většinou pak stejně někdo objeví příklad ještě starší.

Téma zla a násilí ve spojení s erotikou je patrně stejně staré jako literatura sama -- připomínám například Aristofanovu Lysistratu. Zdá se, že pro dvacáté století jsou násilí a sex ještě přitažlivější než pro všechna století předešlá, a to se držím převážně sci-fi v její literární podobě a zcela záměrně se vyhýbám hodnocení hollywoodské produkce a žánrům ještě upadlejším než je sci-fi ve své vulgární podobě, jako jsou například sci-fi horory nebo pornografie.

Vývoj posledních 20 - 30 let přináší v oboru pozoruhodná překvapení. Na jedné straně, jak již bylo řečeno, literatura sci-fi nalézá, zdá se, cestu ze slepé uličky, a to jak v postupném vplývání do tzv. hlavního proudu (neboli do "mainstreamu", jak s oblibou říkají moji mladší kolegové); na druhé straně dochází k pádu těch nemnoha tabu, která nám první půlka století ještě ponechala. Otevřenost sahající až k pornografii je kromě sci-fi výraznější snad už jen v comics, což je fenomén, který úmyslně řadím mimo literaturu, neboť jej chápu jako projev nikoliv literární, ale výtvarný. (Jen zcela na okraj zdůrazňuji, že tím nechci říci, že bych comics považoval za něco apriori méně hodnotného nebo dokonce špatného; pornografii lze udělat i z nevinné pohádky. Závada není v druhu vyjadřovacích prostředků, ale ve způsobu, jak jich použijeme -- či zneužijeme.)

Vraťme se však k sexuálním archetypům vědeckofantastické literatury a pokusme se o předběžné škatulkování, které by mohlo posloužit jako hrubá skica dosud nezmapované krajiny. Zmíněný typ "ustrašené panny" evokuje jeden klasický námět, a to Krásku a zvíře. Je znám v mnoha podobách, ať již z literárních či filmových. Za jedno

z nejúspěšnějších zpracování považuji Scottův film Vetřelec, jehož překrásný psychoanalytický výklad podal v týdeníku Záběr recenzent Ivan Škapa. Ve "starobylém syžetu" vidí podobenství o defloraci na které však v souvislosti s Vetřelcem pouze upozorňuje. Daleko výrazněji vyniká toto podobenství podle mého názoru ve filmu Juraje Herze Panna a netvor (1978).

Typ Amazonky je neméně pradávný a neméně oblíbený. Objevuje se již v hrdinských mýtech starověku a rozmanité spekulace o možném světě žen bez mužů mají zaručený úspěch dodnes. Z poslední doby to dokládá především obrovský úspěch polského filmu Sexmise, kde je ovšem toto téma pojednáno s patřičnou nadsázkou. V jiné rovině je rozvíjeno v českém filmu Konec srpna v hotelu Ozón, také již zmíněném výše. Je to opět příběh žen bez mužů, tentokrát ale podaný se vší vážností. Skupina dívek bloudí mrtvou krajinou; dívky se zavilou urputností hledají přeživší muže, aby s nimi mohly opět zalidnit válkou vyprázdněný svět. Jejich životní filosofie je vpravdě amazonská, tak jak je tomu naučilo nelítostné prostředí. Avšak přes šokující závěr, vyznívá dílo optimisticky ve smyslu "naděje umírá poslední".

Jiná vážně míněná postava amazonské královny působí dnes kouzlem nechtěného. Mám na mysli Princeznu z Marsu, do které se v Burroughsově stejnojmenném románu zamiluje hlavní hrdina John Carter. Příběh známý i v comicsově podobě vyvolává dnes shovívavý úsměv (v případě komixovaného plagiátu v časopise ABC ovšem úsměv spíše sarkastický ..) Princeznu z Marsu uvádím ještě z jednoho důvodu --zpracovává totiž obzvlášť zajímavý námět, a to sex mezi odlišnými druhy. Tento syžet je populární zvláště v poslední době, ale v Carterovi a jeho marťanské nevěstě má svůj rozkošný pravzor; Carter a marťanská princezna se totiž opravdu odlišují od třeba řekněme inženýra Losa a Aelity; přes Aelitin marťanský původ to byli vlastně dva lidé přesazení jen do jiného prostředí, ale Burroughsova marťanská princezna je jiný živočišný druh -- však se jim také s Carterem narodí děťátko ve formě vejce ... Mýlili bychom se však, kdybychom se domnívali, že dnešní autoři taková naivní řešení čtenáři nepředkládají. Obrázky krásných žen v objetí nejroztodivnějších monster zdobí i dnes obálky sci-fi brožurek a časopisů a vesmír je rozhýbán kopulacemi nejroztodivnějších bytostí. Mnohoslibné téma je jistě příčinou komerčního úspěchu i těch nejpitomějších příběhů, ale neméně pádným důvodem, proč autoři takové příběhy píší, je patrně i to, že kontrast krásy a ošklivos-

ti, normality a perverze či puritánství a obscénnosti je natolik silný, že mu prostě nelze odolat. Napětí, které tyto kontrasty představují, a metafyzika univerzálního sexu zaručují předem úspěch díla. Opět tu máme co činit s podvědomím, na jehož jednotlivá patra autoři takových děl (literárních i výtvarných) vědomě či nevědomě působí. Jinak by se mezidruhová spojení dala těžko obhájit. Na první pohled je přece jasné, že spojení mezi krásnou ženou a ještěrem je absurdní. Sebekrásnější žena může být sexuálně přitažlivá pro odlišný živočišný druh asi stejně, jako jsou ženy sexuálně vábeny veleještěry či chobotnicemi ...

Když už jsme u syžetů, námětem výhradně scifistickým je záměna pohlaví. Zde dosahují autoři opravdu fantastického spektra nápadů. Tak například R. A. Heinlein ve své novele I'll Fear No Evil rozvádí příběh muže, jehož mozek je transplantován do těla krásné sekretářky. Část ženina vědomí v těle nějak přetrvá, takže oba spolu vedou (v jedné hlavě) dialog. Muž se dozví, že sekretářka jej tajně milovala. Zajde s jejím souhlasem do spermatologické banky, kde má uloženo vlastní sperma a nechá se jím oplodnit (nezapomínejme, že je v ženském těle!). Dítě, které se po patřičné době narodí, má tak vlastně sám se sebou. Uršula Le Guinová jde ve svém románu The Left Hand of Darkness ještě dále. Kromě obvyklých dvou pohlaví, která je ovšem možno libovolně měnit, vytváří ještě jakési neutrum. Všechna tři pohlaví se pak mohou mezi sebou libovolně navzájem spojovat. Tím SF literatura ale své možnosti zdaleka nevyčerpala. Jsou romány, kde hrdina či hrdinka cestují vesmírem a poznávají nejrůznější formy života, s nimiž, po patřičném převtělení, obcují; v tomto vesmíru existuje daleko více než jen tři pohlaví. Půvabnou ukázkou takového motivu, zpracovaného opět s jemnou nadsázkou, je povídka W. Tenna Venuše a sedmero pohlaví (česky ve sbírce Pozemšťané a mimozemšťané, 1981).

Dalším archetypem je stvoření, které bychom mohli nazvat rozpustilá mladší sestřička. Zde je sexuální žádostivost ukryta obzvláště rafinovaně, neboť zpravidla teprve na posledních stránkách příběhu vyjde najevo, že děvčátko je předmětem neuvědomělé touhy hlavního hrdiny, a že je to vlastně krásná mladá žena. Příkladem za všechny budiž opět práce R. Heinleina Dveře do léta (1957, česky 1984).

Protagonistou příběhu je vynálezce, který před svými problémy utíká pomocí hibernace do budoucnosti. Zde přijde na nápad, jak své problémy důvtipně vyřešit, a zároveň si uvědomí, že jediné děvče, které mu kdy rozumělo, byla nedospělá dcerka jeho přítele. Vrátí se do své doby, vše vhodně vyřeší a zajede do skautského tábora za svou dívkou. Patřičným způsobem ji seznámí se situací a pak znovu přehibernuje do budoucnosti, kde už na něj skautka čeká, mezitím ovšem dospělá do vhodného věku.

Na opačném pólu než eroticky přitažlivé adolescentky stojí typ frustrované staropanenské vědátorky. To je ovšem postava odumírající spolu s "klasickou" sci-fi raného období. Jako příklad lze uvést Zuzanu Kalvínovou z Asimovovy novely Já, robot (vyšlo ve 40. letech česky 1981). Ovšem daleko zajímavější typ než obstarožní vědátorka je succubus "aneb běs sviňavý ženský", jak zní titul jedné Balzakovy povídky. Pojednává o bujné mouřenínce, která (byvše v nedospělosti svedena) svedla potom díky své kráse řadu pánů, až ji nakonec závistiví lidé, kteří v ní spatřovali démona, odsoudili a upálili. To je klasický typ ženy-démona, či vampa, který přivádí do neštěstí zástupy mužů, aby občas hynul s nimi, ale častěji zůstal nezraněn a neohrožen, mužské části lidstva ke zkáze. Přítomní pánové jistě znají podobné typy i z reálného života. Ve fantaskní literatuře bychom mohli jako příklad znovu uvést královnu Kirké, popřípadě čarodějku Armidu z Tassova Osvobozeného Jeruzaléma. Jakousi fantastickou inkarnací ďábelsky krutého ženského elementu je pavoučí netvor Shelob z Tolkienova Pána prstenů, ale to už bychom zase ujížděli do oblasti psychoanalytiky, což není na tomto místě naším úmyslem.

Od ženských nadpřirozených je jenom krůček k ženským umělým, a to k androidům a robotům. Nevím přesně, který byl první ženský Frankenstein, přestože by mě to zajímalo (že by snad Olympia z povídky E. T. A. Hoffmanna Pískař?), ale zato vím přesně, které ženské-robotí jsou mi nejmilejší. Jsou to Stepfordské paničky Iry Levina, a kouzlo tkví v tom, že Levin se nespokojil primitivním sestrojením mluvících strojků, ale napsal působivé dílo (jdoucí nad hranice žánru sci-fi či hororu). Jeho příběh o ženě úspěšného advokáta, která na malém městě utrpí psychické trauma, takže začíná věřit, že její manžel jí usiluje o život, aby si -- stejně jako jiní muži -- mohl místo ní pořídit dokonalou robotku, má všechny znaky uměleckého díla. Je to jedna z

těch prací, která dokládá, jak může žánr sci-fi svými postupy obohatit krásnou literaturu a sám se tak vřadit do jejího proudu. Tím, že zde už nejde jen o žonglování s "originálním" nápadem, převlečeným do hávu sci-fi, ale o problémy svým způsobem nadčasové (v tomto případě o problémy jedince ohroženého civilizačním stressem) získává povídka jisté nadčasové hodnoty. Však také když byla převedena do filmové podoby, ukázalo se jasně, jak dopadne dílo, zůstane-li autor pouze u bezduché přímočaré "vědeckofantastické", popřípadě jiné žánrové formy a o nic jiného než o mechaniku žánru mu nejde. Filmaři převedli literární předlohu do filmové podoby ve stylu nejbrakovějších hororů, s jednoznačným rozuzlením. Pamatuji se, že při promítání filmu Stepfordské panličky jsme všichni volali, "tak už ji konečně zabte, ať můžeme jít domů!". Samozřejmě i v knize si čtenář může odvodit jednoznačné rozuzlení, ale spisovatel ho k ničemu nenutí. Naopak, ona jemná dvojznačnost povídky je daleko hrozivější než pouhý mord, protože přízrak civilizačních neuróz a psychických traumat je svým způsobem daleko větší horor než nepořádná manželka vyměněná za univerzální kuchyňský robot. Umělecké dílo má mít ještě jiné složky, než jenom příběh; musí klást znepokojivé otázky a znovu a znovu otřásat zdánlivými jistotami. Tím vším se kýč nezabývá.

Ve výčtu archetypů by se dalo pokračovat ještě dlouho, a ještě déle ve výčtu syžetů a v uvádění příkladů. Nejsem si však jist, jestli uzavřená typologie čehokoliv v umění je vůbec možná. Kromě toho většina uvedených prototypů je samozřejmě společná jak fantazijní, tak obecné literatuře, popřípadě jiným uměleckým druhům. S problematikou scifistických sexuálních syžetů a archetypů jsme jenom nesměle koketovali. Hlubší rozbor by nás zavedl příliš daleko a hluboko ... A také -- teorie, která nedopřává adresátům často prostor pro praxi, svou šedí nudí. Proto vám děkuji za pozornost a přeji vám mnoho úspěchů v samostatném bádání na tomto poli, ať již teoretickém či praktickém. Na shledanou.

Během přednášky byly promítány diapozitivy ilustrací Borise Vallèja, Tima White, Franka Frazetty, Bohumila Štěpána aj., jakož i záběry z některých filmů.

Bibliografie (namátková):

H. Harrison: Great Balls of Fire: A History of Sex in Science Fiction (1977)
Joana Russová: The Image of Woman in Science Fiction (čsp. In Red Clay Reader, 1970)
Mary K. Badami: A Feminist Critique of Science Fiction (čsp.)
A Checklist of SF Novels with Female Protagonists (čsp. in Extrapolation, Dec. 1976)
B. Friend: Virgin Territory: The Bounds and Boundaries of Woman in Science Fiction (in anthology Many Features, Many Worlds, 1977)
Sam Moskowitz: Women's Liberation: When Women Rule (Strange Horizons, 1976).

Antologie povídek s námětem sexu:

Strange Bedfellows: Sex and Science Fiction, 1972, vydavatel Thomas N. Scortia
Eros in Orbit, 1973, vydavatel Joseph Elder
The Shape of Sex to Come, 1978, vydavatel Douglas Hill

C. M. Kornbluth

KRÁČEJÍCÍ TUPCI

(The Mar-ching Morons)

Smrt, která zastihla Kornblutha v 35 letech, vytvořila citelnou mezeru mezi elitou vědecko-fantastických spisovatelů. Jeho práce se vyznačují osobitým literárním stylem a většinou námětů jsou problémy prostého člověka. Kornbluth je hlubokým humanistou, i když to skrývá pod často drastickým dějovým rámcem.

Několik let před svou smrtí úzce spolupracoval v tandemu s Frederikem Pohlem a díla z tohoto období jsou vysoce kvalitní, neboť se v nich spojuje a doplňuje způsob psaní obou těchto hvězd SF.

Následující ukázka je z antologie Damona Knighta "Dimension X" vydané v r. 1974 anglickou edicí "Coronet".

x x x x

Některé věci se dobou nemění, hrnčířský kruh zůstává hrnčířským kruhem a hlína hlínou.

Efim Hawkins měl svou hrnčířsko-keramickou dílnu poblíž Husího jezera v blízkosti vydatného ložiska kvalitní hlíny. Pobřežní pás jezera mu poskytoval potřebný jemný písek a okolní lesy dostatek paliva pro tři vypalovací pece. Jen s pomocným materiálem pro glazurování a barvení výrobků byla trochu potíž, protože potřebné kysličníky různých kovů musel pracně dolovat na rozsáhlém rumovišti, které zbylo z velkého města.

V tuto chvíli právě jednal se zákazníkem, vlivným senátorem z nedalekého města, který se dostavil v doprovodu svého tajemníka.

"Tohleto je moc hezký," řekl nadšeně senátor, prohlížeje zálibně černě glazurovanou karafu, umně zdobenou barevnými ornamenty. "Má to spoustu - jak bysem to řek´- estetickýho, ano, to je to pravý slovo!"

"Kolik?", zeptal se věcně tajemník.

"Sedm padesát při odběru celého tuctu kusů", řekl hrnčíř.

"Sou vopravdu este-tický", rozplýval se nadšením senátor. "Vemu všecky, co tady máte!"

"Nemyslím, že bychom si to mohli dovolit, doktore", řekl věcně jeho tajemník. "Stálo by to celkem 1.350 dolarů, takže z naší čtvrtletní finanční kvóty by nám prakticky nic nezbylo, a to ještě máme kupovat spoustu vybavení pro náš úřad. Kromě toho víte sám, že náměstek nás kritizoval, že nakupujeme zbytečnosti!"

"Zatracený Garry Seabright! Proč mne nenechá, abych řídil své oddělení jak chci? A kromě toho nemá ani páru o tom, co je este-tika!" Senátor se zaškaredil, ale pak spatřil na stole pohozený exemplář "Whambozambo Comics" a jeho tvář se vyjasnila. Popadl ušmudlaný magazín a usadil se s ním do kouta, načež ztratil zájem o další průběh obchodní transakce. Jak obracel stránky, občas se bouřlivě rozchechtal.

Mezitím se tajemník dohodl s hrnčířem na koupi dvou tuctů karaf. "Rád bych jich vzal více", řekl lítostivě, "ale jak jste slyšel, jsme zatím na tom finančně bledě."

"To vám to ale trvalo, než jste se dohodli", zavrčel z kouta senátor. "Všechno v pořádku?"

"Všechno v pořádku, doktore. Můžeme odjet."

Senátor se zamručením odhodil Whambozambo Comics na zem, povstal a bez pozdravu vyšel z domu. Hrnčíř s tajemníkem ho sledoval otevřenými dveřmi jak sedá do auta a spouští motor.

"Gomez-Laplaci", řekl hrnčíř tak, aby jeho hlas byl zakryt hlukem motoru, "jak dopadl radiačně-genetický program? Bohužel musel jsem předčasně odjet, protože mne volala Centrála."

"Zase negativně", zasmušile potřásl hlavou Gomez-Laplace. "Stejně tak, jako všechny předchozí pokusy. Velmi jste nám tam chyběl, protože místo vás jsme museli povolat jiného odborníka."

Před domkem se ozval netrpělivý řev klaksonu.

"Už jdu, doktore", řekl rezignovaně tajemník a rychlým krokem vyšel z domu. Nastoupil do vozu, který s hromovým řevem a metrovým zášlehem z turbiny se bleskurychle rozjel.

Hrnčíř vyšel na zápraží a zamyšleně se díval za vzdalujícím vozem. Pak se obrátil a zašel do skladu pomocného materiálu, kde zasmušile konstatoval, že zásoby jsou téměř vyčerpány. Zejména měď již neměl žádnou. Rezignovaně vzal krumpáč a lopatu, vše uložil do vozíku a vydal se na rumoviště.

Upoutala ho jakási terénní vyvýšenina. Jen tak zkusmo do ní kopl krumpáčem, který při nárazu vydal kovový zvuk. Zpozorněl a začal usilovně kopat. Po chvíli narazil na silně zoxydovanou měděnou desku, na níž byla vyryta písmena, z nichž jen část byla ještě čitelná:

... ská univerzita ...
... ogická labor .....
Na ... čnou paměť naš .. ...ka
kte .... padl při ..... ně hrd ...

Hrnčíř zklamaně zaklel a odložil desku. Kysličník měďnatý sice nebyl k zahození, ale ta práce, než jej redukuje na měď! Doufal, že na místě, kde začal kopat, bude hřbitov, na němž by mělo být spousta mosazi, která se během staletí změnila na kysličníky mědi a cínu. Hlavně mu šlo o cín, který byl čím dále tím vzácnější. "Dříve či později musím na ten hřbitov narazit", utěšoval se, když poodešel, aby začal kopat na jiné, slibné vyvýšenině.

Netrvalo dlouho a objevila se velká deska z nerezavé oceli, kupodivu zachovalá, jejíž vyrytý text byl poměrně dobře čitelný. Hrnčíř ji očistil rukávem a s rostoucím překvapením četl:

"Honest John Barlow, známý obchodník s realitami, je dosud nerozřešenou záhadou lékařské vědy. Během ošetřování bolavého zubu byl narkotizován Cykloparadimetanolem B-7, ale pak nastal v zubní vrtačce z dosud nezjištěných důvodů zkrat a pacientovým tělem proběhl elektrický proud o napětí 220 V. Pan Barlow z lékařského křesla již nevstal a všeobecně se soudilo, že zemřel otrávením nebo elektrickým šokem. Podrobná prohlídka jeho těla však ukázala, že pan Barlow upadl do neznámého druhu transu, neboť nebyl ani živ, ani mrtev. Vědci se celá desetiletí pokoušeli ho přivést k vědomí, ale marně. Nakonec byl umístěn do specielní vakuové vitriny a stal se vyhlášeným exponátem zdejší univerzity."

Deska s nápisem o osudu "Honest" Johna Barlowa byla sice zajímavým nálezem, ale z hlediska hrnčířových potřeb byla bezcenná. Hawkins tedy kopal dál, až narazil na fosforbronzovou konstrukci, staletím tak oslabenou, že při zapáčení krumpáčem povolila.

Hawkins chvíli uvažoval, zda by neměl přivolat archeologa, ale pak si řekl, že to zvládne sám. Jeho znalosti a schopnosti byly vskutku výjimečné. Oficielně byl sice hrnčířem, ale tuto práci prováděl spíše jako koníčka ve svém volném čase, zatím co jeho neoficielní, ale hlavní činnost byla v oblasti elektroniky, atomového inženýrství a specielního nástrojářství. Nebude proto volat specialistu, kterých bylo tak málo a k tomu přetížení důležitými úkoly ...

Pod konstrukcí narazil na skleněnou desku, která se rozletěla a vzniklý otvor do sebe vsál s hlasitým zasyčením kolem ležící úlomky kovu, kamení a okolní zeminy.

"Vakuum", řekl zamyšleně Hawkins. "Snad to ten chudák ještě chvíli vydrží!" S těmito slovy se vydrápal z výkopu a uháněl ke svému domku.

I když to nebyla právě oblast v níž Hawkins byl odborníkem, přece jen poznal, že dotyčný Barlow utrpěl tak zvaný Lewantmanův šok, který lze jednoduše odstranit pouhou injekcí solného roztoku do centra trojklaného nervu. Na to se ovšem přišlo až v době, kdy lidstvo mělo jiné starosti než se zabývat oživením nešťastného Barlowa ...

Doma Hawkins po krátkém hledání našel injekční stříkačku, nasál roztok soli, který rychle připravil v hrnku na kávu a rychle uháněl zpět.

Trvalo mu asi půl hodiny než vypáčil otvor, jímž by se protáhl tam, kde leželo nahé tělo "Honest" Johna Barlowa, váženého obchodníka s realitami. Přistoupil k tělu, po krátkém hledání objevil centrum trojklanného nervu, do něhož zabodl injekční jehlu se solným roztokem. Pak se posadil na podstavec vitríny a čekal.

Asi po hodině se Barlowova hruď začala zvedat. Zanedlouho poté se muž posadil a udiveně se rozhlížel kolem sebe.

"Kde to jsem?", byla jeho první slova a hned na to: "Budu vás za to žalovat! Co jste to se mnou udělali? Zavolejte okamžitě mou ženu, ať neprodleně sem pošle mého advokáta!" Pak si všiml zbytků skleněné vitríny: "Do čeho jste mne strčili, te jste mne chtěli uvařit? Ale já vám to spočítám!"

Hawkins mu beze slova podal desku s nápisem. Barlow ji zdráhavě přijal a dal se do čtení. Když dočetl, jakoby se zhroutil sám do sebe a jeho zrak se zastřel: "Chudák Emma, musel to být pro ní ale šok!", zašeptal. Pak zamyšleně dodal: "Jsem zvědav, zda jí napadlo hned žalovat toho žabařského dentistu! Ale asi ne, ona je taková nesamostatná, se vším spoléhá na mne. Ale zato já to takhle nenechám!", výhružně se podíval na Hawkinse. Pak náhle strnul: "Jak jsem tady byl dlouho?"

"To opravdu nevím", řekl Hawkins, ale určitě mnoho století. Jak vidíte, za tu dobu veškerý kov kolem zoxydoval."

"Který rok je teď?"

Hrnčíř pokrčil rameny: "Podle našeho kalendáře máme rok 7-B-936, ale to vám asi mnoho neříká." Pak povstal: "My tady zbytečně mluvíme a já mám tak málo času. Už dávno jsem měl zkontrolovat vypalovací pece. Zvedněte se a půjdeme zatím ke mně, a pak se uvidí!"

Vylezli z krypty a zamířili k hrnčířově domku. Nad hlavou jim zahučel raketoplán linky Chicago - Los Angeles. Barlow se zastavil a s rozšířenýma očima sledoval jeho let.

"Nádherné", řekl. "Tato doba má zřejmě své výhody. Co myslíte?", obrátil se na Hawkinse, "dají se tu vydělat peníze? Třeba kdybych zveřejnil svůj případ?"

Hawkins se zamračil, ale pokývl hlavou. Muž z minulosti mu nějak začínal jít na nervy. "Pospěšte si", řekl nahlas, "jak jsem řekl, mám spoustu práce a k tomu vás ještě musím předat nějakým lidem!"

"Komu?", zeptal se zvědavě Barlow. "Jak jsem četl ve Sci-fi magazínech, musíte mít v budoucnu nějakou vědeckou řídící radu nebo Světového koordinátora, něco takového máte na mysli?"

"Ne", řekl Hawkins úsečně, "jen nějakým lidem!"

V hrnčířově domku se Barlow oblékl do jednoho z obleků, a pak si se zájmem prohlížel několik dolarových mincí, které mu Hawkins věnoval. "Jsou skoro stejné jako za mých dob, jen ten znak a hlava jsou trochu jiné. Ale vyhlížejí celkem dobře", dodal s uspokojením.

Zatím co se Barlow oblékal, hrnčíř zašel do dílny, odkud ze skrytého aparátu zavolal Centrálu.

"Vezměte si ho", naléhal, když vysvětlil situaci. "Je tu totiž možnost, že ..."

"Možná, že máte pravdu", řekla Centrála. "Hned pro něho pošleme!"

Netrvalo dlouho a ve dveřích se objevil muž. "Jsem Tinny Peete, psycholog z Centrály", představil se, "a přišel jsem převzít Barlowa!"

"Díky bohu!", vydechl ulehčeně Hawkins, "Barlowe", obrátil se k muži z minulosti, "ten pán se vás ujme a možná, že vám ukáže, jak vydělat spoustu peněz!"

Když dopili kávu, která Barlowa uvedla přímo do vytržení, vyšli před dům, kde stál Tinny-Peetův vůz.

"To je - automobil?", žasl Barlow, "vždyť nemá kola a vyhlíží jako člun!" Rukama přejel po aerodynamické karoserii: "Jak rychle jezdí?"

"Asi tak třistapadesát."

"Můj starý dobrý Chevrolet udělá sice hladce stovku, ale tohle je zřejmě extratřída!"

Nastoupili a psycholog jen pohnul nohou a motor bleskurychle naskočil. Barlow viděl ve zpětném zrcátku dlouhý výšleh výfuku, ale hned na to ho akcelerace zvrátila do mohutného polštářování. Tachometr postupně ukazoval 100, 150, 200, 250 ...

"Jak se vám to líbí?"

"Trochu rychlé na mé nervy", řekl Barlow poněkud stísněně. "Tohle tady je radio?"

Tinny Peete mlčky otočil knoflíkem. Právě vysílali nějaký zábavný program, protože konferencier nadšeně volal:

"Následuje, lidičky, největší show-supershow! Kvíz všech kvízů! Vezměte a strkejte!" Z pozadí se ozval nadšený chechtot, dupot a hvízdání.

"Před vámi stojí vybraní soutěžící", pokračoval konferencier, "každý z nich dostane trojúhelníkovou zástrčku odlišné barvy a jeho úkolem bude zastrčit ji do otvoru stejného tvaru a barvy na této desce. Kdo to udělá první - vyhrává!"

Opět se ozval řev neviditelného obecenstva.

"A teď se něco zeptáme některého z našich soutěžících, třeba vy tam! Jaké je vaše jméno?"

"To jako mám říct jak se menuju? Já sem - hm ..."

"Co tomu říkáte, lidičky, ona neví, jak se jmenuje! To je přece legrace, skoro jako za šesták!", jásal konferenciér.

Barlow potřásl zhnuseně hlavou a přeladil na jinou vlnu:

".... že raketoplán na lince Chicago - Los Angeles se zřítil v Mohawe - Mojavy - či jak se ta poušť vůbec jmenuje - a všech 94 pasažérů i s pilotem se zabilo. Šetřením se zjistilo, že pilot chtěl postrašit stádo ovcí, spustil se dolů střemhlavým letem a pak již nestačil vybrat výšku. Pozor, další zpráva: V Newyokském přístavu se náhle rozjel vlečný člun a narazil do osobního parníku Placenia, který se ihned potopil. 180 cestujících a 50 členů posádky se utopilo. Šest potápěčů se spustilo pod vodu, ale už nevyplavali, protože jak se dodatečně zjistilo, jejich skafandry byly děravé ..."

Barlow se vyjeveně otočil k Tinny Peetemu: "Nezdá se vám, že ty zprávy jsou takové - takové zvláštní?"

Psycholog s povzdechem jen pokrčil rameny. Barlow vypnul rádio a věnoval se pozorování krajiny, ubíhající kolem závratnou rychlostí. Náhle se před nimi objevil obrovský poutač s naturalistickou kresbou předimenzované dívky z 99,8 % obnaženou. Pod ní byl nápis: "Moogové! To by bylo legrace za šesták!"

Barlow sice nevěděl co znamená slovo "Moogové", ale za to smysl obrazu byl jednoznačný. Za chvíli následoval další poutač takového rázu, že i tak otrlý realitní handlíř jako byl Barlow se zarděl a v rozpacích odvrátil oči.

"Přijíždíme do Chicaga!", vytrhl ho psychologův hlas. Před nimi se objevilo velkoměsto s mrakodrapy, nadjezdy, plošinami pro heli-

koptéry a nepředstavitelným dopravním ruchem. Kolem nich se mihaly závratnou rychlostí vozy bez kol, kličkovaly, předjížděly se a na červenou se zastavovaly téměř v okamžiku.

"Kam mne vezete?", zeptal se podezíravě Barlow.

"Uvidíte", zněla odpověď.

Barlow se neklidně zavrtěl. Vše bylo jasné. Dostal se do rukou FBI nebo podobné organizace a tajnůstkářství řidiče to jen potvrzovalo. Rychle se rozhodl. Když vůz zastavil na nejbližší červené, bleskem otevřel dvířka a vyběhl. Štěstí mu přálo, záplavou vozů proletěl bez úhony na chodník, kde po krátkém běhu zmizel za rohem. Aby nebudil pozornost, přešel do normální chůze, když v tom ho někdo zezadu uchopil za rameno:

"Copa ste cvok, že vrážíte do lidí? Copa chodník patří jenom vám?"

Věta byla pronesena téměř nesrozumitelným slangem. Barlow se proto opatrně otázal: "Promiňte, co jste říkal?"

"Huh?", zeptal se muž udiveně.

Barlow dostal zlost. Na sebe, na všechno to zvláštní kolem, na osud, který ho sem přivedl a na tupce, který ani nepozná, když se mu někdo omlouvá. Vysunul bojovně bradu a zasyčel: "Huh!"

Cizinec ho pustil a poodstoupil o krok: "Huh?"

"Huh!", vyrazil ze sebe Barlow, který naopak o krok postoupil.

"Eh, co", cizinec mávl opovržlivě rukou a pokračoval v chůzi, potřásaje hlavou. Barlow rozpačitě odcházel opačným směrem. Jeho pocit nejistoty povážlivě vzrostl. Náhle před sebou uviděl neonový nápis před vchodem do kina, kde promítal trojprogram: "Děti jsou strašlivé", "Nemějte děti!" a "Dítě z kanálu." Aby přišel na jiné myšlenky, zaplatil dolar a vešel do sálu. Všechny tři filmy byly groteskní antirodičovskou agitkou zveličující nebezpečí porodu, trampoty se zlými dětmi a krutý osud starých rodičů, které jejich potomci sadisticky bili a trápili hladem. Obecenstvo kina nejevilo žádné známky pohoršení, naopak spokojeně chroustalo cukroví a živě se mezi sebou bavilo.

Barlow, otřásaje se odporem, vyšel ven a pokračoval v chůzi po chodníku, prohlížeje si při tom výklady. Upoutala ho vývěska sázkové kanceláře pro koňské dostihy, protože sám býval vášnivým dostihovým fanouškem. Teď však nevěřil svým očím: Rekordní čas v závodě tříletých na tři čtvrtě míle dotovaný dvěma tisíci dolarů, byl - dvě minuty

a deset vteřin - ! V jeho době by tento čas překonal i chromý valach, určený na jatka. Pokud si pamatoval, byl tehdy rekord minuta a patnáct vteřin!

Za jeho zády se někdo zastavil a ozval se známý hlas: "Zajímavé, že?"

Barlow se bleskem otočil a před ním stál psycholog Tinny Peete, vesele se usmívaje.

"Nevzrušujte se, prosím", řekl uklidňujícím hlasem, "vidím, že začínáte leccos chápat a je načase, abyste se dozvěděl plnou pravdu."

"Tak přece jste mne dostali", řekl sklesle Barlow.

"Dostali? A proč?"

"Nehrajte si na nevinného. Leccos jsem pochopil a ostatní domyslel. Vy jste od tajné policie a patříte k těm aristokratům, kteří ovládli svět a žijí v přepychu z mozolů těch hlupáků tady kolem!"

Psycholog se rozesmál: "Víte co? Půjdeme někam, kde je klid a kde si můžeme popovídat. Ten váš názor je naprosto zvrácený, a to doslova!" Vzal zdráhajícího se Barlowa pod paží a vedl ho po chodníku. "Tak abyste věděl", pokračoval, "skutečnost je úplně obrácená. Miliony těch tak zvaných hlupáků žije v přepychu z mozolů vašich tak zvaných aristokratů. Konkrétně pokud jde o mne, zcela jistě předčasně zemřu přepracováním a stálým nervovým vypětím, ledaže ..."

"Ledaže?"

"Ledaže byste nám v naší práci pomohl. Víme o vás vše a máme určitou představu ..."

Barlow se ušklíbl: "Tak tuhle písničku znám. V mé době jsem vydělával peníze a vím, že abyste měl úspěch, musíte mít lidi, kteří vám pomohou je vydělat. Ale já vám takového tajtrlíka dělat nebudu, to mne rovnou můžete zastřelit!"

"Vy hnusný nevděčníku!", zasyčel psycholog. "Jste prachobyčejný sobec. Když již necháme stranou fakt, že jsme vás zachránili, měl byste projevit alespoň trochu snahy odčinit to, co vy a vám podobní způsobili celému lidstvu! Teď pojďte se mnou a žádné hlouposti!" Uchopil Barlowa za krk a vtáhl ho do budovy, před níž se zastavili. Vyjeli výtahem do nejvyššího patra, kde kráčeli chodbou s kancelářemi po obou stranách. Barlow se chvěl a stěží ohýbal kolena.

Až zcela na konci chodby byla kancelář do níž vešli. Uvítal je vysoký muž s ostře řezanou tváří.

"Posaďte se a ukbidněte se", vyzval Barlowa. "V naší zoufalé situaci se chytáme každého stébla, a tak jsme dospěli k názoru, že by nám možná pomohly vaše zkušenosti z některých oblastí, o nichž dnes již prakticky nevíme nic."

Barlow zpozorněl. Byl již zcela klidný a se zájmem čekal, co přijde dál.

"Byl jste obchodníkem, a to znamená, že váš úspěch závisel na znalosti psychologie zákazníka. Dnes tuto činnost neznáme a nemáme ani představu o metodách a podmínkách obchodního podnikání. Proto vaše znalosti a zkušenosti ...."

"Je mi to jasné", přerušil ho Barlow a jeho obličej se rozzářil. "V tomto ohledu jste tedy kápli na pravého. Znalostí a zkušeností mám habaděj, a pokud jde o metody - to musí mít člověk vrozené. Vzpomínám si, jak jednou jsem prodal prostřednictvím fiktivní firmy tisíc akrů zmrzlé tundry jako stavební pozemky. Nebo ..."

"To stačí", řekl muž s ostrými rysy a nenápadně se otřásl odporem. "Ale teď k věci. Jistě vás překvapilo jednání lidí, s nimiž jste se setkal a máte dojem, že jste obklopen samými blázny. Tento dojem není správný, lidé jednají vcelku normálně, jenomže v rámci své inteligentní úrovně, jejíž IQ dosahuje v průměru hodnoty 45. Zavinila to vaše, nebo některá z pozdějších generací, která se rozhodla řešit své problémy atomovou válkou. I když oběti a materiální škody nebyly tak hrozné, jak by se dalo předpokládat, radioaktivní spad vyvolal genetické mutace, které se projevily v postupně se snižující duševní úrovni obyvatel."

Barlow vyvalil oči: "A kdo potom jste vy? Supermani?"

"V žádném případě. Jsme potomci té nepatrné části lidstva, která zůstala imunní a je nucena řešit dva problémy: především udržet v chodu hospodářský život a jakýs takýs politický mechanismus, a pak hledat možnosti jak zvrátit stále se zhoršující trend duševní úrovně obyvatel. Je to strašlivě těžký úkol již proto, že je nás na celém světě něco kolem dvou milionů, zatím co ostatních je více než šest miliard a množí se doslova zvířeckým způsobem."

"Tak tedy ta stupidní filmová propaganda o kletbě rodinného života a dětí je vaše dílo?"

"Jistě, Kromě toho jsme použili spoustu jiných metod, ale bez výsledné. Nic na ně nepůsobí. Ani naše pokusy o genetické řešení si-

tuace zatím nevedly k výsledku. Při tom se všechno musí dít tajně, jinak by nás lidé roztrhali v domnění, že jsme nějací čarodějové nebo spiklenci, mající v úmyslu svrhnout jejich vládu. Proto jsou naši lidé rozmístěni na poměrně podřadných místech v hospodářských a správních institucích, takže nebudí pozornost, ale mají možnost nepřímo ovlivňovat veškeré dění."

"Tomu nerozumím. Proč se tedy na ně nevykašlete, ať dělají, co umí?"

Muž se smutně pousmál: "Jednou jsme se o to pokusili; je tomu asi sto let. Prostě jsme se stáhli. Z ministerstev, z ústavů, z výroby, dopravy a ostatních oblastí zmizelo po několika podřízených zaměstnancích, čehož si pochopitelně nikdo nevšiml. Jenže za týden se zhroutila doprava, výroba, administrativa, za další týden nastal hlad, pak vypukly nemoce, lidé se začali vraždit a vypukla válka všech proti všem. Po třech měsících jsme byli nuceni tento pokus přerušit a trvalo skoro dvě generace, než se vše vrátilo do původního stavu."

"Proč jste je prostě nenechali, aby se vzájemně vybili?"

"Šest miliard těl představuje zhruba pět milionů tun hnijícího masa. Dovedete si to představit?"

"Hm. A co sterilizace?"

"Tři miliardy operací je zatracený kus práce. Při tom zbytečný, protože tempo operací by nestačilo novým přírůstkům obyvatel."

"Čili něco jako je ten paradox o Číňanech, kteří v desetistupech pochodují do moře a pochod nikdy neskončí."

"Kdo to jsou Číňané?"

Barlow mávl rukou: "To mne jen tak napadlo. Ale vrtá mi hlavou, že takoví čímani jako vy, na žádné řešení dosud nepřišli."

"Zatím ne. Vy snad ano?"

Barlow se zatvářil neurčitě: "Nevím. Možná, že ano. Když se mi podařilo prodat tisíc akrů zmrzlé tundry, a to inteligentním a podezíravým zákazníkům, neměl by být problém chytit na vhodnou vějičku šest miliard tupců. Kdybych měl neomezenou podporu od vás, pokusil bych se o to."

Psycholog a muž s výrazným obličejem se na sebe významně podívali, zatím co Barlowova tvář nabyla výrazu pokerového hráče: "Ale zatím jsem od vás žádnou nabídku neslyšel!"

"Budete mít vědomí, že jste zachránil lidstvo od postupné degenerace a zeměkouli od nesmyslného plundrování surovin!"

"To je sice hezké, ale dělat laskavého dobrodince není v mé povaze. Za dobré vědomí si nic nekoupím!"

"Pokud byste přišel na účinnou metodu, pak žádná odměna by nebyla dost velká!"

"Peníze!", řekl Barlow, zvedl ruku a třel palec o ukazovák.

"Kolik si budete přát!"

"Prestiž. Moje podobizna bude denně v novinách a v televizi. Budu mít pomníky ve veřejných sadech a hlavní ulice budou mít mé jméno. V historických spisech mi bude vyhrazena celá kapitola."

Psycholog se obrátil ke svému společníku a nenápadně zvedl oči k nebi. Muž s ostře řezanou tváří mu naznačil, aby neztrácel klid.

"To je všechno?"

Barlow cítě, že v tomto případě má prodávající všechny výhody na své straně, řekl důrazně: "Moc!" Pak dodal: "Plnou diktátorskou moc!"

Oba jeho společníci se zarazili: "Ale to musí schválit kongres", řekl muž s ostře řezanou tváří. "Konečně, i to by se dalo zařídit. Ale mohl byste nám alespoň zhruba naznačit, v čem bude spočívat váš plán?"

"Slyšeli jste někdy o lumících?"

"Ne, co je to?"

"To jsou taková zvířátka, co žijí v Norsku. Vždy v období několika let se shromáždí na pobřeží a plavou do moře, kde se utopí. No a já bych se pokusil imputovat do vašeho obyvatelstva něco jako lumí-čí pud."

"Jaký to má smysl?"

"To prozradím, až dostanu právoplatné potvrzení všeho toho, co jsem žádal."

Po chvíli přemýšlení řekl muž s ostře řezaným obličejem: "Budeme s vámi spolupracovat. Mimochodem, mé jméno je Ryan Ngoma." Podal přes stůl Barlowovi ruku.

Barlow se podíval na podávanou ruku a zarazil se: "Jmenujete se Ryan a jak dál?"

"Ngoma."

"To zní jako africké jméno."

"Také je. Můj děd byl z kmene Watusi."

Barlow nataženou ruku přehlédl. "Hned jsem si to myslel, ta vaše pleť je dost tmavá. V žádném případě se vás nechci dotknout, ale nemyslím, že by se mi s vámi dobře spolupracovalo. Jistě se najde někdo stejně kvalifikovaný jako vy!"

Nyní to byl pro změnu psycholog, kdo vybídl Ryan Nganu, aby neztrácel klid.

"Velmi dobře, souhlasím", řekl tento s nuceným úsměvem, "zařídíme to!"

"Nechtěl bych, abyste si myslel, že mám nějaké předsudky. Mnozí z mých velmi dobrých ..."

"Ale vůbec ne!", přerušil ho Ryan. "Každý, kdo by dokázal něco jako analogii lumíků, je pro nás nesmírně cenný!" Povstal a rozloučil se s Barlowem: "Jsme tedy domluveni a teď vás doprovodí Tinny Peete na letiště, odkud odletíte na severní pól. Tam je totiž naše centrála, ale nemějte obavy. Změnili jsme tam podnebí, takže zima vám v žádném případě nebude a ke své práci tam budete mít nejlepší podmínky."

Barlowův první den v Centrále mu připadal jako na vojně po příchodu nováčků, kdy vládl všeobecný zmatek a hospodářští seržanti svým řvaním jej jenom zvyšovali. Ale již druhý den Barlow uchopil otěže do rukou a z důležitě se tvářících seržantů se rázem stali servilní hoteloví recepční. Pochopitelně nevěděl, že to vše je jen sehrané divadlo, které ho mělo utvrdit v přesvědčení, že on je tady pánem.

"Teď, když jsem jim ukázal, kdo jsem, musím se pustit do skutečné práce", řekl si Barlow a zamnul si s potěšením ruce. "Bude to sice fuška, ale zato mám k dispozici celá hejna pracovníků. Nejprve vytvořím skupiny specialistů - reklamních odborníků, psychologů, spojařů, techniků - a je docela možné, že v této době už jsou na výši hypnoza, telepatie a možná i nějaká parapsychie - to by bylo terno! Také musím dát dohromady nějaké šikovné lidi pro korupci a podplácení, i když to asi bude dost velký problém. Ale nějak to zvládnu. Kdyby měli nějaké morální zábrany, tak jim to prostě nařídím - jsem nebo budu přece diktátor! A pak začne konkrétní akce. Bude to něco jako prodej parcel ve zmrzlé tundře" - při té vzpomínce se uchechtl - "kombinovaný s lumíkovou psychózou. Prodej parcel lumíkům!" Rozvalil se v křesle a dlouho se smál.

Akci zahájil žádostí prezidentu centrály o udělení funkce diktátora a současně ho požádal, aby svolal kongres Centrály. Jmenování diktátorem dostal téměř obratem spolu s oznámením, že dosavadní prezident Centrály odstupuje.

Na zasedání kongresu, které prohlásil za přísně tajné, předložil svůj program. Když kongresmani strnuli zděšením a netajili se svým odporem, prohlásil:

"Moje zásada je "Caveat emptor", což v jedné starobylé řeči znamená, aby kupující se měl na pozoru. Pokud tak neučiní - jeho chyba. Obchod je obchod a kdo se neumí bránit, přijde zkrátka. Mne osobně jako obchodníka nezajímá ani tupé obyvatelstvo, ani jeho inteligentní otroci a tak volte: souhlasíte s mým plánem, nebo ne?"

"A co se stane, když kongres nebude souhlasit?", zeptal se nejistě předseda kongresu.

"Já jsem obchodník a chci vydělávat peníze. Pokud nebudete souhlasit, seďte si na pólu klidně dál a pomozte si jak sami umíte. Za celá ta staletí jste na nic kloudného nepřišli a ručím za to, že nepřijdete ani teď. Jen se klidně udřete k smrti, mne to nebude zajímat. Já si na své peníze přijdu v každém případě. Zařídím si agenturu a budu obchodovat s připitomělým obyvatelstvem. Při tom se vám zaručuji, že vaši existenci uchovám v tajnosti."

Na to kongres Barlowův plán jednomyslně schválil,což byl také jeho poslední legislativní akt, neboť na závěr jednání jej Barlow ze své funkce diktátora rozpustil.

Po měsíční horečné přípravě byl zahájen program, prozatím pro Severní Ameriku.

Paní Garveyová odpočívala po dobrém obědě a trápilo ji jen pomyšlení, že musí povstat a stisknout knoflík automatické myčky nádobí, když tu se na televizní obrazovce objevila usměvavá tvář hlasatele: "Děvčata, chcete muže? Nevíte jak na to? Ale vždyť je to tak jednoduché jako cesta na Venuši! Sledujte náš program a brzy se dozvíte, jak to zařídit!"

"Hum", řekla překvapeně paní Garveyová.

"Vocode?", zabručel pan Garvey, probíraje se z odpoledního pospávání.

"Slyšel si to?"

"Copa?"

"Von, řek že je to tak jednoduché jako letět na Venuši!"

"Blbost. Nedávno povídali, že naše jediná raketa spadla někde na Měsíci!"

"No a? Třeba vod tý doby postavili jinou!"

Každodenní večerní televizní inscenace končila tentokrát poněkud neobvykle:

Ona: "Drahoušku, jsem tak ráda, že už si zase zpátky!"

On: "Já taky. Celou cestu z Venuše sem na tebe furt myslel."

Ona: "Povídej, jaký to tam bylo?"

On: "Prima. Nádherný. Ale teď vo tom přece nebudeme mluvit!" Obrazovka potemněla a bylo slyšet jen vrzání postele.

Pak následoval reklamní pořad:

"Bohužel, čistící prostředek "Clano" není ještě zadarmo jako mýdlové kořeny na Venuši, kerejch si můžete nasbírat kolik chcete. Pro ty, kerý nemají to štěstí žít na Venuši, je ale pořád nejkali - nejkvalitnějším a nejlevnějším čistícím prostředkem ..."

Název reportáže ve společenské rubrice "Ranních novin":

"Nejzajímavější Venušan jakýho jsem kdy poznala ..."

Paní Garveyová záležitost s Venuší nedala spát. Přece celý den poslouchá televizi a jak je možné, že jí uniklo, že Venuše se osídluje? Zřejmě jí nějak vynechává paměť nebo co. Nejlépe bude, když zajde do ordinace svého freuda.

"Freud" byl starší, důvěru budící pán s brýlemi a pěstěným plnovousem. Po úvodních zdvořilostech přešla paní Garveyová k věci:

"Mám dojem, freude, že mi ňák začíná vynechávat paměť!"

"To nic, má drahá", uklidnil ji freud. "To bude nervóza. Doporučuji čtrnáctidenní rekreaci na Venuši a uvidíte, že budete zase jako křepelka!"

Paní Garveyová byla ženou činu. Po dohodě s manželem zašla do nově zřízené kanceláře společnosti "Evening Star Travels", kde ke své lítosti zjistila, že všechna místa v raketě na Venuši jsou již vyprodána.

"Přijďte se zeptat zítra", poradil jí úředník, vida její zklamání. "Často se stává, že nějaký zákazník na poslední chvíli cestu odřekne a letenku vrátí."

Paní Garveyová nemohla dospat a hned ráno se vypravila do kanceláře znovu, kde jí úředník s úsměvem podal letenku, která byla současně poukazem na čtrnáctidenní rekreaci na Venuši.

Vesmírná loď čekala v místě zvaném Los Alamos, obklopeném široko daleko mrtvou písečnou pouští. Vyhlížela stejně jako ty, které paní Garveyová znala z televizních seriálů a obrázkových magazínů až na to, že byla daleko elegantnější a svým komfortem je daleko převyšovala.

Kapitán, vysoký energický chlapík s černým plnovousem, uvítal cestující a s politováním jim sdělil, že během letu nic neuvidí. Je prý právě doba nebezpečných meteorických rojů, a proto musí být okna zakryta. Pak všem rozdal jakési tabletky a osobně dohlédl, aby je každý spolk. Je to proti případným žaludečním a nervovým potížím, které jsou mimořádně nepříjemné, zejména při startu a pak při přistávacím manévru na Venuši.

Když tablety začaly účinkovat, výstupy se otevřely a Venuše otevřela svou náruč užaslým rekreantům. Ti se zprvu domnívali, že jsou na některém čarokrásném tropickém ostrově v Tichomoří, až na to, že obloha byla stále pokryta hustým šedým povlakem. Všude bylo plno tropického ovoce, dokonce i pověstných mýdlových kořenů byla hojnost a zadarmo. Rekreanti byli ubytováni v komfortních tropických chýších a večery byly zpestřovány zábavnými programy pořádanými přátelskými domorodci.

Čtrnáctidenní dovolená uběhla jako voda. Rekreanti s lítostí nastoupili zpět, kde jim byla rozdána další dávka tablet.

Když loď přistála na zemi a rekreanti se rozešli, zprávy o krásách Venuše se rozlétly všemi směry ...

Ale rekreační cesty jsou jedna věc a politika druhá, i když v tomto případě vše spolu nějak souviselo.

V Centrále na pólu seděl ve zvukotěsné kabině malý muž a sledoval obrazovku. Oči měl vytřeštěny a tvář strhanou hrůzou.

V Americkém senátě vystoupil Hull-Mendoza, zástupce státu Severní Californie s dotazem, kdy konečně přestane být Venuše výdělečným objektem několika soukromých firem a bude otevřena všem, kdo se tam chtějí trvale usídlit.

"Mám tento praktický návrh", pokračoval. "Stát převezme celou "Akci Venuše" do svých rukou a začne s jejím praktickým osídlováním. Představuji si to tak, že začneme s městy nad sto tisíc obyvatel a jedno z nich vylosujeme jako první. Občanům tohoto šťastného města bude poskytnuta bezplatná doprava na Venuši, kde každý zájemce dostane vlastní pozemek. Tito lidé z vybraného města budou naši průkopníři a předvoj našeho exodu na tuto nádhernou planetu. Tam připraví podmínky pro vystěhovalce z dalších měst, která budou postupně vylosována. Tím bude Venuše americká a nikoho jiného!"

V Centrále se Black-Kupperman unaveně otočil k Barlowovi: "Ten projev mohl být trochu jiskrnější. Myslíte, že si někdo všiml ..."

"Ale kde", usmál se Barlow, "naopak, myslím, že to bylo výborné!"

Americký senát jednomyslně schválil Hull-Mendozův návrh, který se tak stal zákonem. Senátor tím nabyl takové popularity, že se stal prezidentem, zatím co dosavadní byl odvolán, aniž bylo vyčkáno konce jeho volebního období.

Šťastným řízením náhody (byla to skutečně náhoda?) prvním městem, které se mělo stát předvojem osídlování Venuše bylo vylosováno Los Angeles, hlavní město státu Severní Californie, zastupovaného řečeným Hull-Mendozou. Nadšení obyvatel tohoto města neznalo mezí. Houfně a téměř bez zavazadel se hrnuli do vlaků, autobusů a letadel, které je bezplatně dopravovaly do Los Alamos. Zde byla okolní poušť pokryta tisíci kosmických lodí, z nichž většina nebudila právě příznivý dojem, ale pro daný účel zřejmě vyhovovala.

V Centrále mezitím pracoval komunikační tým až do úpadu, neboť bylo nutno včas zajistit desetitisíce dopisů a pohledů z Venuše, adresovaných přátelům a příbuzným Los Angelanů po celé zemi. Práce probíhaly za nejpřísnějšího utajení, neboť nesmělo vzniknout sebemenší podezření. Byl to mimořádně složitý problém, ale Barlow si naštěstí věděl rady. Kdysi byla jeho koníčkem historie, a tak věděl, že tento problém již jednou někdo dávno před ním vyřešil. Příbuzní obětí krematorií v Majdanku, Lublíně a Osvěčimi po smrti svých drahých dostávali ještě dlouho od nich dopisy ujišťující, že "jsou zdraví a daří se jim dobře" ...

Celý svět záviděl Los Angelanům a jásal, když v televizní reportáži viděl, jak tisíce lodí se zvedají v mračnech písku a ztrácejí se v kosmu na cestě k planetě oplývající mlékem a medem.

Mexický prezident, rozhořčen rozsahem, jak to nazval "Imperialismo Yankí", rozhodl se zahájit vlastní kolonizační program Venuše.

Na druhé straně Atlantiku vzplanuly staré vášně mezi státy, které se obávaly, aby nebyly předstiženy svými sousedy, což vyústilo v všeobecnou válku všech proti všem. Toužebný ráj na Venuši vytvořil peklo na zemi.

Jak již bylo řečeno, v Americe se stal prezidentem Hull-Mendoza, autor plánu "Akce Venuše". Nikdo, ani on sám však netušil, že to byl Black-Kupperman, člen Centrály a odborník na parapsychiku, který mu jeho slavný projev telepaticky vnukl. Jeho úspěšná akce však měla neočekanou dohru, která svým dosahem mohla vyvolat chaos a zhroucení dosavadního vládního systému, zatím co Centrála potřebovala, aby fungoval pokud možno co nejdéle.

Prezident Hull-Mendoza se totiž rozhodl, že provede inspekci svých kolonistů na Venuši a k tomuto rozhodnutí se připojila celá vláda, včetně členů obou sněmoven reprezentantů. Všichni odjeli do Los Alamos, kde nastoupili na přepychovou kosmickou loď "Independence" ...

To vyvolalo v Centrále přímo paniku, neboť o této vládní akci se dozvěděla, až již bylo pozdě, aby jí zabránila. Úspěšný telepat Black-Kupperman napsal zprávu, že již déle nemůže snášet výčitky svědomí a spáchal sebevraždu.

Barlow zuřil. Měl dojem, že Centrála jeho práci sabotuje, protože se o případu dozvěděl až se značným zpožděním. Zavolal k sobě svého vedoucího informací Rogge-Smitha.

"Proč jsem o tom nebyl informován?", řval na něho.

"Vždyť nakonec se toho tolik nestalo", pokusil se ho uchlácholit Rogge-Smith. "Stejně by k tomu zanedlouho muselo dojít a kromě toho jsme se domnívali, že takovou maličkostí vás nebudeme zatěžovat."

"Ať se to příště nestane, nebo si to odnesete!", řekl Barlow poněkud mírněji. "Víte, že beze mne se neobejdete, tak také podle toho jednejte!"

"To je fakt, šéfe. Tuto akci bychom sami nikdy nemohli vymyslet, naše morálka jde úplně jiným směrem. Třeba taková metoda toho, jak vy říkáte Hillera nebo Hitlera, by nás nikdy nenapadla. Mimochodem, šéfe, vedení Centrály vám doporučuje zajet si do Los Alamos na inspekci, Třeba poradíte, co by se tam dalo technicky ještě vylepšit."

"Dobrý nápad!", Barlowova tvář se rozjasnila. "Také jsem na to již pomýšlel!"

Vešli do hangáru, kde kolem malého kosmického člunu bylo shromážděno téměř celé vedení Centrály. Barlow se zarazil,,něco se mu nezdálo, ale Rogge Smith ho uchopil pevně za ruku: "Tady dovnitř, šéfe!"

"Co si to dovolujete, hned mne pusťte! Zapomínáte, že jsem světový diktátor!"

"Ale vůbec ne, šéfe. Chtěl jste být v historii a tam také budete, jen co nastoupíte tady do toho člunu!"

Za Barlowem se prudce zavřel vstupní otvor. Zařvaly motory a prudké zrychlení jím mrštilo o holou ocelovou stěnu. Cosi prasklo, z úst mu vytryskla krev a stékala po bradě na prsa. Stěny se začínaly pokrývat jinovatkou a strašlivý kosmický chlad mu pronikl tělem. Jeho poslední souvislá myšlenka byla, že najatý vrah sice dostane dobře zaplaceno, ale jeho zaměstnavatel ho nikdy nepozve k obědu. Naopak, vynasnaží se, aby ho měl co nejdříve z krku.

Volný překlad a úprava - MM -

HOST

FILM

CONAN - NIČITEL

Originální název:	Conan - The Destroyer
Země vzniku:	USA, 1985
Kamera:	Jack Cardiff
Scénář:	Stanley Mann
Hudba:	Basl Poledouris
Design Dagotha:	Carlo Rambaldi
Režie:	Richard Fleischer
Hrají:	Arnold Schwarzenegger, Grace Jones, Mako, Sarah Douglas, Wilt Chamberlein aj.

Skály.

Uprostřed masívu nevelká plošina.

Kamenný oltář.

U něj klečí mužská postava, jediným oděvem bederní rouška, na ní upevněna prázdná pochva; dlouhé vlasy, mohutné svaly - Conan.

Conan.

V rukou drží meč, svůj nenahraditelný meč, a sní. Prosí boha navrácení milované Valérie, kterou ztratil v nesmyslných bitkách.

Poblíž oltáře stojí otrhaný Zloděj. Nic nedbá na posvátnost místa a cynicky i radostně přepočítává ukořistěný váček stříbrných mincí.

Na posvátnost skalní plošiny se neohlížejí ani těžkooděnci, kteří dvojici z ničeho nic přepadnou. Zloděj se snaží Conanovi obhájit tvrzením, že jim přece neukradl všechno, Conan ho však neposlouchá; musí se plně soustředit, aby v boji proti mnohonásobné přesile na koních, s nepříjemnými pevnými sítěmi a hbitými meči obstál.

Neúspěšný nájezd svých poddaných vojáků sledují dva pohlaváři. Ve chvíli, kdy ani jeden z útočníků již není v sedle, pomalu se rozjíždějí ke Conanovi.

Jezdec, který se v té dvojici držel v pozadí, si snímá helmici. Objeví se něžná ženská tvář s uzurpátorskými rysy. Rázem je poznat, kdo ve dvojici vládne a kdo poslouchá.

"Co ode mne chceš?"

"Jsem královna této země. Ty jsi Cimmeřan. Byli to vždy stateční bojovníci. Chci ti něco nabídnout. Na oplátku ti splním každé přání, každý tvůj sen."

"Jak můžeš vědět, o čem já-sním?!"

Královna ke své argumentaci slova nepotřebuje. Upřeným pohledem spočívá na oltáři. Kámen se vznítí. V plamenech se objevuje nehybně ležící, mrtvá Valérie. Přesně tak, jak ji Conan pohřbil před časem v ohni. Dnes se z ohně rodí. Iluze za chvíli mizí, naděje v Conanově srdci však zůstává. Nabídku královny přijímá.

Obyvatelé chudé části královského města vítají Conana triumfálním způsobem. Skoro to vypadá, že čekají od neporazitelného muže spásu země, životů, majetku i ducha. Kamenná tvář oslavovaného nikomu však nedovolí poznat ani jedinou jeho myšlenku.

V paláci je Conan, i se Zlodějem, roztomile to směšnou postavičkou, náležitě přivítán a hoštěn. Potom se dozvídá, oč bude žádán.

"Dženna, moje neteř, musí vykonat dalekou cestu. Kdesi v horách je zámek, v něm Kouzelník hlídá diamantové srdce ..."

"Co zmůže můj meč proti kouzlům a magii?"

" ... S tímto srdcem, ohromným a zářivým diamantem, musí Dženna dojet do jeskynního paláce, kde je uložen poklad - roh posetý drahokamy. Jen ona jediné je předurčena dotknout se tak obrovského pokladu. Bude potom vládnout mocnému království ... Je ještě neposkvrněna; potřebuje tudíž nejzdatnějšího průvodce, jací se kdy kde narodili ..."

"... Za odměnu ti vrátím Valérii. Nikdo nedokáže oživit mrtvé; kromě mne. Ochraň mou neteř a nebudeš litovat ..."

Conanova láska nezemřela spolu s Valérií. Stále žije, a sílí. Navíc, Conan se narodil, aby bojoval, chránil a zase bojoval. Srdce nezná strach, mozek rovnocenného soupeře, ruce nerozdrtitelný kámen, meč neprorazitelný krunýř brnění.

Na cestu se vydávají čtyři. Conan. Zloděj. Dženna. A Vezír, chlap jako hora, o dvě hlavy vyšší než Conan, mistrovsky vládnoucí podivnou zbraní: krátkou ocelovou tyčí, která je zakončena koulí s hroty, ostny a ostřími různého tvaru i velikosti.

Dženna se z počátku chová ke Conancvi dost zpatra. Zdůrazňuje, že jedině ona je předurčena se dotknout pokladu, že před ní to zkoušelo mnoho opovážlivých a že svou troufalost zaplatili životem. Princezna se dokonce snaží prosadit směr cesty podle svého uvážení. Ovšem do toho si Conan mluvit nedá - od křehké, krásné a mladé ženy úplně nejméně.

"Ne, půjdeme tudy. Cítím, že je to správný směr ..."

První dvě dobrodružství na cestě za pokladem znamenají zvětšení Conanovy družiny. V hlubokém lese vysvobodí Conan ze spárů hladových lidojedů jakéhosi Číňana ... ".. kouzla, která znám, magie, kterou ovládám, budou od této chvíle sloužit tobě pane ...". A když dorazí pětice poutníků do první vesnice, zrovna se tam její obyvatelé chystají skoncovat se ženou, která kradla - musí zemřít. Dženna chce nejprve po Vezírovi, aby ji zachránil. Vezír však souhlasí s nesmyslnými poustními zákony; a tak se Dženne obrací na Conana. Ten otí spravedlivý boj: přesekne mečem lano, které znemožňuje černé Sáře

bránit se proti rozzuřenému davu. Vládne mistrně silnou dřevěnou holí, možnost volného pohybu účinnost primitivní zbraně ještě zná sobí.

Sula se ubrání. Sedne na koně a uhání za Conanem ... "... přísahám, pane, že za tebe položím i život ..." Vezír je z počátku proti připojení se šlachovitě svalnaté černošky k nim, avšak proti autoritě Conanově Dženniných očích nic nezmůže.

Konečně jsou u jezera. Na první pohled nepřístupný kamenný hrad se tyčí na ostrůvku uprostřed vodní plochy. Je večer.

" ... bude nejrozumnější, když se před cestou na zámek pořádně prospíme; ve tmě bychom byli stejně proti kouzlům ještě bezmocnější než ve dne ..."

V zámku přebývá jediná živá bytost. Kouzelník. Dívá se do skleněné koule ... "..pojď, již na tebe čekám, dotkneme se spolu vlády a moci ..."

Vychází na římsu a plavným skokem se vrhá do hlubin noci. Po dvou metrech pádu už není Kouzelníkem, nýbrž obrovským ptákem, jehož tělo, křídla i peří tvoří směs mlhy, červánků a vodní tříště.

Přes tváře spících unavených bohatýrů přeletí temný stín. Nikdo si ničeho nevšimne.

I proto může Kouzelník ve svém zámku položit na kůžemi změkčené kamenné lůžko spící Džennu ... "... jen klidně lež a spi, tvůj, náš, čas se blíží ..."

První se probouzí Číňan. Po jeho výkřiku Conan, pak i další.

Na Conanovo vyzvání sepne Číňan zvláštním způsobem ruce a počne hledět do minulosti ... ".. byl tu ohromný pták, odnesl si princeznu ... tam ..." - ukáže na zámek.

Horečné úsilí co nejdříve osvobodit Džennu ze spárů Kouzelníka urychlí přípravy na cestu přes jezero. Pětice osvoboditelů nasedne na dřevěnou bárku (kde ji vzali?!) a za chvíli vystupuje na skalisku ostrůvku, když před tím proplula jeskynním vchodem. Ale nikde není vchod do zámku.

Kouzla, pomozte!

Podivný postoj mistra magie čínského původu je opět úspěšný. Číňan ukáže na vodní hladinu ... "... musíme pod vodu ..."

Všichni bez váhání následují bleskurychle reagujícího Conana, Zloděj však až po chvilce přemýšlení a zvažování, kde mu bude bezpečněji.

Kupodivu se jim nepostaví do cesty žádná překážka ... Proplavou hladce, vynoří se do dýchatelné atmosféry, chůze po obvodovém schodišti - bez zábradlí - na do nebe tyčícím se kamenném sloupu připomíná korzo pouštními dálavami. Blíží se k zrcadlové síni, hlavní prostoře zámku. V ní se skrývá diamantové srdce, za jedním z jejích zrcadel neklidně spí Dženna, v ní v současné době dlí i Kouzelník a těší se na příchod odvážlivců. Sotva je ucítí v těsné blízkosti síně, ustoupí do jednoho z výklenků, aby se za ním spustilo zrcadlo, před zrcadlem, směrem do síně, pak ještě krycí kamenný závěs.

Conan vejde do síně jako první. A také jako poslední.

Skleněné dveře se za ním neslyšně spustí. Marně se Vezír s ostatními dobývají dovnitř. Conan je tak zaujat novým prostředím, že si svou oddělenost od přátel vůbec neuvědomuje. Všechny smysly jsou podřízeny jedinému cíli: odrazit každý příští okamžik možný útok.

Obnažený meč.

Postoj střehu.

Uvážlivý krouživý pohyb středem síně.

Najednou se zvednou do výše všechny kamenné závěsy zrcadel. Ze skleněných odrazových ploch vystupují mohutné postavy v červených kápích. Conanova pozice se zdá strašlivě vratkou. Když už se do síně žádný nepřítel nevejde, začnou se jeho řady geometrickou řadou zmenšovat ... vždy dvě postavy splývají v jednu.

Zůstane poslední. Stejně velká jako všechny předchozí, avšak s mnohonásobně větší silou.

Strhává si kápi. Zvířecí tělo zakončuje nahoře obrovská holá hlava s krvavou tlamou a silnými tesáky.

Hned první rána Conanova meče je odražena. Nepodařil se útok, stejně neúspěšná je i obrana. Nestvůra si s Conanem pohrává jako dospělá kočkovitá šelma s myší. Konečně se podaří Conanovi dostat se k vyraženému meči. Ovšem jen proto, že stvůra svého protivníka pouze s pobaveným úsměvem pozoruje.

Conan se napřahuje ke smrtelnému tnutí. Pevné blyštivé ostří meče projede nestvůrnou bytostí jako vzduchem. Stejně tak podruhé, potřetí. Je to klam, vize, sen holografie? Bohužel, hmatatelná skutečnost, neboť silné tlapy opět drží Conanovo hrdlo. Napadený se brání a náhodou rozbije jedno z okolních zrcadel.

Na ohyzdné černé hlavě se objeví krvavý šrám. Tak takhle je to tedy! Potvora se potácí, Conan rozbíjí jedno zrcadlo za druhým. Přestože Conan ještě utrží dost ran, je jasné, kdo vyjde ze souboje vítězně. Nestvůra padá na zem, červený plášť s kápí zakrývá její hřmotné, nyní i krví zbrocené, tělo.

V síni zbývají jen dvě celá zrcadla. Conan bere meč do ruky coby oštěp a vrhá ho do jednoho z nich. Skleněná tříšť dopadne na zem. Do síně se vpotácí Kouzelník s mečem napříč svou břišní krajinou. Z posledních sil se dotkne diamantového srdce, rozsvítí se - a zmizí. Za rozbitým předposledním zrcadlem nalezne Conan Džennu; když ta vezme do rukou vzácný drahokam, může být prohlášena první část pro království nadějného putování za skončenou.

Bez ztráty lidského života, bez vážnějšího zranění vydávají se Conan, Sula, Dženna, Vezír, Číňan a Zloděj na cestu do míst, kde má stát skalní masív, ukrývající hrad, v jehož zdech je skryt pověstmi opředený a drahokamy osázený roh.

Cestou ke hradu se stanou dvě události.

Družinu napadnou těžkooděnci, velmi podobní těm, co znesvětili na začátku našeho příběhu posvátné místo oltáře. Nejsou to ti samí, protože mrtví neožívají. Nejsou to ti samí, ale panovníka mají stejného. Conan se s přispěním ostatních, samozřejmě kromě Vezíra, hravě ubrání. Na vysvětlenou padne jen několik slov ... " ... královna tak poručila, na poloviční cestě tě odstranit ..." ...přestoc Conan neobviňuje, netrestá, jen zvyšuje svou obezřetnost.

Hned následujícího večera se Dženna snaží najít cestu k muži, do kterého se zamilovala - i když lásku zatím převyšuje úcta a vděk. Conan je opilý, přesto se mu daří velice dobře charakterizovat, co musí splňovat žena, která stane po jeho boku. Nevymýšlí si, neimprovizuje. Popisuje pouze Valérii, takovou, jaká se mu vryla do paměti i srdce.

Dženna neváhá a žádá Sulu, aby ji naučila válečnému umění. Nechápe, že je k tomu zapotřebí mnohem více, než zatím má: předurčení, umění odhodit něžnost, umění v pravý okamžik ji uchopit zpět, nemít co ztratit ... a mnoho jiných věcí, které čímkoliv nedotknutá princezna neumí ani pojmenovat.

Přes dost jasné odmítnutí se srdce Dženny "zátěže" nezbavuje.

A již skalní hrad vyplňuje celý obzor. Nikdo vchod do něj nehlídá, temné interiéry budí dojem opuštěnosti. Stejně jako projevy života a světla chybí zde i pavučiny, prach a čichové vjemy zatuchlosti. Jakoby návštěvě připravenou pochodeň zapaluje Číňanova kouzelná magie. Za světlem plamenů se postupuje snadněji. Pouť spletitými chodbami hradu končí u těžkých kamenných, ke stropu se vysouvajících dveří. Conan s Vezírem je zvednou s vypětím všech sil asi do metrové výše. Zloděj proleze vzniklou škvírou a klikovým mechanismem, ukrytým za dveřmi, zajistí rozšíření vchodu.

Místnost za kamennými dveřmi působí nevšedním dojmem. Velice pestře, složitě a pracně vyzdobený strop, stejně tak i stěny a několik málo zcela neúčelných sloupů. Zařízení veškeré žádné; pouze uprostřed místnosti malý stojánek, úplně shodný s tím, ze kterého Dženna vyzdvihla diamantové srdce. V centru hlavní stěny ohromná kamenná tlama jakéhosi boha.

Ticho.

Žádný pohyb.

Dženna vkládá srdce do věky čekajícího lůžka stojanu.

Tlama se probouzí.

Otvírá se a vytváří v průměru asi dvoumetrový otvor, kterým lze projít dál. Lze projít - ovšem skrz vysoké plameny, najednou z celistvé podlahy tryskající vzhůru. Dženna (v hedvábných šatech, jež podléhají tepelnému namáhání brzy a snadno) sálajícími jazyky postupuje bez úhony do prostor za tlamou. Zadní místnost je menší a chybí zde tlama; to jsou však jediné rozdíly od předchozího sálu. Ne, vlastně je zde ještě jedna odlišnost. Ta nejpodstatnější.

Stojánek není prázdný.

Leží na něm - roh.

Dženna se ho dotýká.

Plameny hasnou, v té části hradu, ve které se nyní Conanova družina nachází, opět zavládne bezpečí.

Conan vybízí ostatní k urychlenému opuštění hradu. Cítí, že přestávka v činnosti nadpřirozených sil nebude dlouhá.

Daleko se nedostanou. Na konci chodby, vedoucí od těžkých kamenných dveří, jsou zastaveni zástupem ozbrojených mužů. Velí jim starý vousatý muž vysoké postavy a zřejmě i ohromné autority. Vybízí Džennu k dobrovolnému vydání rohu ... "... jsme strážci hradu. S po-

mocí rohu se probudí největší, nejmocnější bůh na tomto nemocném světě, zavládne ráj, blahobyt a věčné žití ..."

Slova se říkají, ale činy konají. V tomto smyslu promluví Číňan k nenadálým protivníkům a vysloví tak nahlas obavy ze zneužití moci probuzeného boha k uchopení nadvlády hrstkou vyvolených.

Strhne se potyčka. Napadení nemají jinou možnost než ustupovat. Conan s Vezírem se srdnatě a mocně ohánějí svými hrozivými zbraněmi a kosí jednoho útočníka za druhým. Ostatní jsou již v místnosti s vyhaslou tlamou. Zloděj stojí u klikového mechanismu a spouští kamenné dveře. Venku jsou jen Vezír s Conanem a spoustou nepřátel. Conan dá Vezírovi znamení, že je připraven čelit přesile sám a že si za chvíli vytvoří také příležitost vběhnout do místnosti. A povede se mu to opravdu v poslední okamžiku - zavírající se kamenný vchod musí překonat válením sudů.

Velitel vojáků ale ovládá kouzla a magii. Marně se snaží Zloděj působit klikou proti síle vůle, ale muž na druhé straně dveří je úspěšnější. Conanovci musí ustoupit do prostoru za tlamou. Ta se sice za nimi zavře, avšak ne na dlouho. Podivuhodná moc velitele vojáků opět slaví úspěch. Tlama se začíná otvírat, vojáci se cpou dovnitř. Nejúčinnější obrannou činnost vyvine Číňan. Postaví proti kouzlům kouzla svá. Po chvíli přetahování o směr pohybu horní čelisti tlamy vítězí. Je jasné, že ne na dlouho. Naštěstí tlama netvoří jediný východ ze svatyně rohu.

Tajná chodba!

První jde Dženna, za ní Vezír, Conan, ostatní tři. Chodba vede pískovcem, mírně stoupá. Vezír se otáčí. Mezera mezi ním a Conanem shledá dostatečně velkou. Chromným kyjem nadšeně a zuřivě zároveň tluče do stropu pískovcové chodby. Strop padá a zavaluje celý profil štoly.

Tam, kde chodba končí, stačí opět pár úderů kyjem, aby Vezír s Džennou spatřili denní světlo. Na dotaz Dženny, kde jsou ostatní, Vezír odpovídá, že již jdou, a pobízí Dženu k většímu spěchu. Nasednou na své, od tajného východu náhodou nedaleko zanechané koně a odjíždějí za královnou, která již netrpělivě čeká na vysněné relikvie.

Conan chvatně odhazuje hradbu pískovce. Nesmí ztratit ani okamžik. Stačí škvíra u stropu, protáhnout se se zatajeným dechem - a již vidí sluneční svit. Ptá se Číňana, Suly i Zloděje, zda půjdou

s ním zachránit obětování Dženny, což je obřad nutný ke zmrtvýchvstání boha. Opět trochu zaváhá jen Zloděj. Pak však usoudí, že by bez něj osamocená trojice neuspěla, a dojíždí nedaleko vzdálené přátele.

V zámku Královny se vše chystá k obřadu. Vše musí být pečlivě připraveno, jednotlivé fáze slavnosti na sebe musí perfektně navazovat. Nejdůležitější ze všeho je, aby ihned poté, co se začne bůh probouzet, byla Dženna, osoba, která jediná může boha oživit a osoba, která mu vloží roh na zkamenělé čelo, obětována probouzejícímu se spasiteli, neboť jinak celé království bude zahubeno.

Obřad začíná.

Conanovci se musí do paláce dostat nepozorovaně. Poslouží jim k tomu tajný zadní vchod do paláce zpod vodopádu. Spěchají do hlavního sálu zabránit krveprolití.

Slavnostně oblečená Dženna přistupuje k soše boha.

V předsálí hlavní obřadní síně narazí Conan na Vezíra. Oba do střehu! Boj!

Dženna přikládá roh na čelo sochy.

Nebude lehké Vezíra porazit. Conan to ví. Sám již nestihne obojí, porazit a zachránit. Volá na své přátele, aby nedovolili obětování Dženny.

Socha ožívá. Bůh se definitivně probudil. Královna propuká v nadšení, shromážděný dvůr taktéž. Kněz zvedá ruku s dlouhou dýkou, aby splnil nezbytnou podmínku - aby obětoval Džennu.

Sula vyráží první. Z předsálí, kde urputně bojuje Conan s Vezírem, vyběhne na vysoce položenou terasu, ze které sice má absolutní přehled o situaci v sále, avšak na bezprostřední zásah je terasa příliš vzdálena od napřahujícího se kněze.

Conan získává převahu. Později se ukáže, že rozhodující.

Sula se napřahuje. Použije své jediné zbraně jako oštěpu. Jedna strana dřevěné tyče je tomuto účelu ostatně dostatečně a špičatě přizpůsobená.

Pohyb dýky se zastavuje v kulminačním bodě trajektorie. Kněz s oštěpem v hrudi padá k zemi. V očích Dženny se změna běhu událostí neprojeví - je omámena, zato ze zvuků, které vycházejí z úst královny lze naopak vysledovat hrůzu a vztek ... "... rychle, zabte ji, jinak je s námi zle ..."

A opravdu. Hlava probuzeného božstva začíná ztrácet lidské rysy, postava opouští normální rozměry, povrch obživlého kamene se zvrásňuje. Královna táhne Džennu za ruku k místu, kde leží obětní dýka.

Kolem zuří boj. Tři proti všem ostatním. A již jsou čtyři, neboť Conan konečně navždy umlčel svistot Vezírova kyje.

Dokonat královnin obětní čin nedovolí zrozená hrůza. Procitnutí boha nebylo pokropeno krví vyvolené, ti, kdož to zavinili, musí být potrestáni.

Narodil se Dagoth. Ohromné ještěří tělo, čtyři tlapy žabího vzhledu ovšem stonásobné velikosti, hlava bez brady, čumáku i prostoru očnic, všechno uloženo na čele: smrtící roh i oči.

Ustanou šarvátky mezi lidmi. Všichni proti jednomu začnou bojovat ve jménu příštího bytí. Nejodvážnější je samozřejmě Conan. Přiblíží se k Dagothovi na minimální vzdálenost a snaží se ho co nejvíce poranit. Avšak nic by nezmohl bez Zloděje, který se jednou ze svých dvou malých dýk trefí Dagothovi do pravého oka. Netvor klesne k zemi, Číňan volá na Conana, aby mu ulomil roh. Pak bude zlomeno i kouzlo.

Nasazený, drahokamy dříve posetý, roh srostl s kamenem v živou hmotu. Ulomit ho je nad síly obyčejného smrtelníka. Conan jím naštěstí není. Opět člověk vítězí nad magií a nadpřirozenými silami.

Slavnostní audience u nové královny.

Ta minulá nevládla dobře a zaplatila za svou chamtivost a touhu po pochybné moci životem. Právě nastupující panovnice chce poskytnout poddaným více upřímnosti, shovívavosti i pocitu jistoty a bezpečí. Novým velitelem vojsk, vezírem, je jmenována Sula - nejprve jedním okem mrkne na Conana, když vidí jeho souhlasné pokývnutí hlavou, nadšeně se jmenováním souhlasí. Zloděj se svým citem pro humor a bláznivé nápady se stane dvorním bláznem, nejpotřebnějším člověkem u správného dvoru. Číňan bude v budoucnu zastávat postavení nejvyššího mistra magie v zemi. Conanovi nabízí Dženna místo po svém boku, moc a šťastnou budoucnost. Ale Conan jako jediný královninu nabídku odmítá. Jeho cesty vedou úplně jinou krajinou - mnohem zvrásněnější, členitější, pestřejší co do barevnosti i co do krajinných útvarů, krajinou, kde cesta nekončí uchopením moci, ale - smrtí. A před Conanem jsou ještě dlouhé, předlouhé kilometry putování, než dojde na konec své cesty ...

Zažije ještě mnoho dobrodružství ...
Život jeho mrtvých bližních v nich však nenajde ...
Spíše smrt dalších ...

Něčím se od sebe 1. a 2. díl filmových dobrodružství bohatýra z Cimmérie liší, v něčem jsou si podobná.

V Barbarovi (1. díl) jednoznačně převyšuje násilí a brutalita, zatímco v Ničiteli (díl 2.) tato složka filmového vyjadřování ustoupila až ironizujícímu pojetí. Stejně tak se děje i motivům lásky: v prvním díle se citově intimní scény hlavních hrdinů objevily několikrát (nechybělo ani trochu erotiky), v díle druhém o lásce Conan jen sní, obnaženy zůstávají jen mužné (i ženné) svaly.

Podobnost můžeme vypozorovat ve velkorysosti, s jakou přistoupili autoři k příběhům samým i k místům, kde se odehrávají. Stejný zůstal autor hudby (její tóny, monumentálnost některých scén jen podtrhuje), samozřejmě zůstal shodný i představitel hlavní role - Arnold Schwarzenegger. Svým hereckým výkonem přispěl k dalšímu prvku podobnosti - nevybočil ze své strnulé a bezúsměvné kolejnice mimiky, pohybově odvedl stejně kvalitní výkon jako vždy předtím.

A nakonec: stejně jako v prvním příběhu Conana, i ve druhém vyčnívala jedna obrazová sekvence nad ostatní. V Conanovi I. to byla, podle mého, scéna, kdy se Conan se Samurajem vypořádávají s hlavními strůjci zla, těsně před koncem filmu. Toto nej- si v Ničiteli zasluhuje pasáž, kdy Conan bojuje v zrcadlové síni s černou nestvůrou; a to jak svým zpracováním a nápadem, tak i poměrně vysokou příbuzností myšlenky se SF.

Aniž bych se dovolával srovnání s prvním dílem, zmíním se ještě o jedné věci: o způsobu, jakým Conan přišel ke svým dvěma přátelům, Sule a Číňanovi. Šlo o řetězec "pomoc - dotaz: kdo jsi a co umíš - nechceš ke mně do služby?", který až příliš připomínal pohádku O Dlouhém, Širokém a Bystrozrakém. Sám nevím, jestli z toho mám mít radost nebo nikoliv ...

Standa Čermák

Přetištěno s laskavým svolením Světelných roků

R. E. Howard - L. S. de Camp

KRVÍ ZBROCENÝ BŮH

Povídka Krví zbrocený bůh - The Bloodstained God - byla přepracována L. S. de Campem z původní povídky REH, která se jmenovala Stopou Krví zbroceného boha a byla zasazena do novodobého Afghanistánu. Poprvé byla publikována v knize Povídky o Conanovi v r. 1955.

Překlad - KTK -

Conan se zabýval myšlenkou nejen se usadit, ale dokonce se oženit. Bylo to v zamorském městě Yezudu, kde se nějakou dobu živil jako kovář. Opět však zasáhl tvrdě osud. Yezud - město uctívačů pavoučího boha Zatha nebylo zdaleka tak poklidné, jak vypadalo. Souhra okolností nakonec vehnala Cimmeřana do dalšího dobrodružství. Conanova přítelkyně - tanečnice Rudabeh zahyne v chrámu pavoučího boha a Conanova pomsta následuje vzápětí. Chrám boha Zatha, většina jeho zlých kněží a sám obludný Zatha jsou zničeni a po konečném utkání s mágem Psamitekem Conan opouští západní Zamoru a vyrazí na východ, jako vždy bez měďáku v kapse. Stopa vedoucí údajně k nesmírnému pokladu jej přivede do města Arenjunu, ležícího na úpatí Kezankiánských hor. Znovu se tedy ocitne v tomto městě zlodějů, které důvěrně zná z dřívějších dob.

V temné, páchnoucí aleji, kterou Conan pomalu procházel, bylo tma jako v pytli. Náhodný pozorovatel by viděl vysokého, vyjímečně svalnatého muže, pravého obra, oblečeného v rozevlátém chalátu jaký nosí zuagirové. Přes něj na horní polovině těla měl oblečenu kroužkovou košili skvostné východní práce a z ramen mu splýval zuagirský plášť z velbloudí srsti. Hříva uhlově černých vlasů a zachmuřená, mladá tvář byla ukryta ve stínu široké kapuce.

K jeho uším dolehl ostrý výkřik, očividně vynucený bolestí.

Takové výkřiky nebyly v těchto temných uličkách ničím zvláštním a žádného opatrného nebo bázlivého muže by nenapadlo míchat se do záležitostí, které se jej netýkají. Conan ale nebyl bázlivý a v zásadě ani příliš opatrný. Vrozená zvědavost a přímost by mu nedovolily minout bez povšimnutí výkřik o pomoc. Kromě toho hledal jistého muže a jakákoliv maličkost jej mohla přivést na jeho stopu.

Poslechl tedy svůj barbarský instinkt a obrátil se ke světelnému paprsku, který spatřil na dosah ruky ve tmě vlevo. Vzápětí

již nahlížel štěrbinou v zavřené okenici do velkého okna ve vysoké kamenné zdi.

Viděl prostornou místnost, vyzdobenou hedvábnými závěsy, drahými koberci a vyřezávanými lehátky. Okolo jednoho z lehátek se skláněla skupina mužů. Bylo to šest mohutných zamorských námezdních mordýřů a další dva muži, částečně skrytí ve stínu, jejichž rysy zatím nebyl schopen rozeznat. Na lehátku ležel další muž - do pasu nahý kezankianský domorodec. Nemohl se ani pohnout, protože i když byl urostlý a svalnatý, ruce a nohy mu svírali muži přinejmenším stejně silní jako byl on sám. Bylo vidět, jak se mu svaly napínají v marném úsilí osvobodit se. Oči mu divoce blýskaly a nahá hruď byla vlhká potem. Jak Conan přihlížel, štíhlý muž v turbanu z rudého hedvábí vybral kleštěmi z ohřívadla žhavý uhel a držel jej nad hrudníkem nešťastného zajatce. Podle několika hlubokých popálenin bylo vidět, že to není uhel první.

Další muž, vyšší než ten v rudém turbanu, položil zajatci otázku, které Conan nerozuměl. Kezankianec divoce zavrtěl hlavou a plivl mu do obličeje. Rudý uhlík dopadl na chlupatou hruď a vynutil z úst trýzněného nelidský výkřik. V tom okamžiku se vrhl Conan vší silou proti okenici.

Cimmeřanova akce nebyla tak impulzivní, jak by se na první pohled zdálo. V situaci, ve které byl a v souvislosti s tím, co chtěl dosáhnout, by se mu hodil přítel mezi kezankianskými horaly, o kterých bylo známo, že jsou fanaticky nepřátelští vůči všem cizincům. A tady byla příležitost, jak takového přítele získat. Obě poloviny okenice se zřítily v dešti rozdrceného dřeva do místnosti a Conan dopadl na podlahu, nohama dopředu, v jedné ruce zakřivenou šavli, v druhé dlouhý zuagirský nůž. Mučitelé se otočili a ozvaly se výkřiky překvapení.

Spatřili vysokou svalnatou postavu oblečenou v zuagirský šat, se záhybem šálu, kryjícího obličej. Nad touto maskou svítil pronikavou modří pár očí. Na zlomek vteřiny vše ztuhlo a pak se klid přeměnil v divoký vír pohybu a zmatku.

Muž v rudém turbanu zvolal jakýsi příkaz a jeden z rváčů, obrovský chlupatý zamořan se vrhnul na vetřelce. Vyrazil do útoku s metrovým, rovným mečem skloněným nízko k zemi a v poslední chvíli podnikl divoký výpad směrem vzhůru. S ostrým zasvištěním dopadla zakřivená šavle na jeho zápěstí. Ruka, stále svírající meč odletěla

stranou v záplavě krve a zároveň štíhlá čepel v Conanově levé ruce rozťala útočníkův krk a tak přetrhla výkřik bolesti, který se z něj dral.

Přes padající tělo se Conan vrhnul jako tygr na Rudý turban a jeho společníka. Rudý turban vytáhl dýku, vysoký muž zakřivenou šavli.

"Zab ho, Jillade!", zavrčel Rudý turban a ustoupil před Conanovým divokým útokem. "Zale! Rychle sem!"

Muž, nazvaný Jilládem odrazil Conanův sek a zaútočil. Conan se jeho čepeli vyhnul odskokem, který by rychlostí zahanbil vyhládlého leoparda, a tak se zároveň dostal na dosah Rudého turbanu. Zablesklа dýka a čepel narazila na Conanův bok, chráněný černým kroužkovým pancířem. Rudý turban uskočil v posledním okamžiku, takže Conanův zuagirský nůž mu rozťal jen hedvábnou kazajku a zanechal mu na kůži krvácející šrám. Rudý turban zakopl o sedátko a upadl na záda. Než na něj Conan mohl zaútočit, vrhnul se mu vstříc Jillád a zasypal jej deštěm ran.

Zatímco se bránil, viděl Conan, že Zal se opatrně přibližuje s těžkou dřevorubeckou sekerou a Rudý turban se staví na nohy.

Cimmeřan nečekal, až jej obklopí. Švihnutím šavle přinutil Jilláda stáhnout se zpět. V tom Zal zaútočil sekerou, Conan se vrhnul dopředu, jeho šavle vyrazila jako útočící kobra a v následujícím okamžiku se Zal svíjel na zemi v kaluži vlastní krve a vnitřností. Conan pak zaútočil na muže, kteří stále ještě drželi vězně. Pustili jej a s výkřiky vytahovali své zbraně. Jeden z nich ťal po kezankianci, který se stačil skulit z lehátka na poslední chvíli. Pak se mezi ním a jeho nepřáteli objevil Conan. Pomalu ustupoval před jejich útoky a zasyčel na kezankiana: "Ven! A rychle! Budu tě krýt!"

"Psi!", řval Rudý turban. "Nenechte je utéci!"

"Sám jsi pes! Pojď blíž a dám ti okusit smrti!", vykřikl Conan ne zrovna nejčistší zamorštinou a divoce se zasmál.

Kezankianec, zesláblý mučením, odsunul závoru a otevřel dveře vedoucí na malý dvorek. Potácel se přes prostranství a Conan, který stál ve dveřích se bránil útočníkům. Malý prostor je připravoval o výhodu množství. Vysmíval se jim a nadával, dráždil je a přitom rozdával a odrážel rány, které se na něj sypaly. Okolo poskakoval Rudý turban a chrlil neustálý proud nadávek. Pak se neopatrně dostal Conanovi na dosah. jeden ze zamořanů. Conanova šavle vyletěla jako

blesk. Muž divoce zaječel, upadl na zem a mezi prsty, kterými si svíral břicho mu vytrysknul proud krve. Jillad zakopl o jeho bezvládné tělo a padl. Dřív, než se divoká smečka stačila vzpamatovat, Conan se otočil a přeběhl úzký dvorek, který jej dělil od vysoké zdi, za kterou před okamžikem zmizel kezankianec.

Conan ještě v běhu zastrčil zbraně do pouzder, vyskočil a zachytil se hřebenu zdi. Vyšvihnul se nahoru a vrhnul pohled do tmavé, křivolaké uličky na druhé straně. Pak jej cosi udeřilo do hlavy a on spadl v bezvědomí do stínů dole.

Probral se do slabé záře svíčky. Posadil se s mrkáním a kletbami a ruka mu sjela k boku.

Někdo sfouknul svíčku a ze tmy promluvil hlas.

"Jen klid, Cimmeřane, jsem tvůj přítel."

"U Croma! Kdo jsi?", ptal se Conan. Vedle sebe nahmátl svoji šavli a potichu skrčil nohy pod sebe, aby byl připraven ke skoku. Ležel u paty zdi, ze které spadl a druhého muže viděl jen jako tmavou hmotu, která se nad ním skláněla v slabém svitu hvězd.

"Tvůj přítel", opakoval muž s měkkým přízvukem iranistance. "Jmenuji se Sassán."

Conan vstal, šavli v ruce. Iranistánec k němu napřáhl paži. Conan viděl záblesk hvězd kovu, ale dřív, než stačil udeřit, poznal, že je to jeho vlastní nůž, který mu iranistánec podával rukovětí napřed.

"Jsi nedůvěřivý jako vyhládlý vlk, Conane", zasmál se Sassán. "Šetři si ocel pro nepřátele!"

"Kde jsou?!" Conan zastrčil nůž do pouzdra.

"Pryč. V horách, na stopě Krví zbroceného boha."

Conan bleskově uchopil muže za chalát na prsou a upřel zrak do jeho očí tmavých, zlomyslných a záhadných ve světle hvězd.

"K čertu, co ty víš o Krví zbroceném bohu?"

Špička Conanova nože se přitiskla na iranistancovo tělo těsně pod posledním žebrem.

"Moc toho není", odpověděl Sassan. "Přišel jsi do Arenjunu po stopách zlodějů, kteří tě připravili o mapu cesty k pokladu, který jak odhaduji, je větší, než korunní poklad krále Yldíze. I já něco hledám. Byl jsem také v úkrytu a pozoroval jsem otvorem ve zdi, co se děje uvnitř, když jsi vtrhnul do místnosti, abys zachránil muče-

ného kezankiance. Jak jsi věděl, že to byla právě tahle podařená společnost, která tě o mapu připravila?"

"Nevěděl jsem to", zavrčel Conan. "Slyšel jsem volání o pomoc a myslel jsem si, že to není špatný nápad, pomoci opravdu tomu, kdo to potřebuje! Kdybych věděl, že jsou to právě ti chlapi, které hledám... Co o nich ještě víš?"

"Asi tohle: Nedaleko odtud, v horách, je ve skalním labyrintu ukryt pradávný chrám, do kterého se horalé bojí vstoupit. Říká se, že pochází ještě z časů před katastrofou. Učenci se nemohou na základě popisů dohodnout, zda je původem grondarský nebo zda byl postaven nějakým pradávným, vymřelým národem, který vládl v Hyrkánii těsně po velké katastrofě."

"Kezankiánci zakázali vstup do této části hor všem cizincům a cesta k chrámu byla neznámá, ale nemeďan Ostorio jej přece jen našel. Vstoupil do něj a objevil mimo jiné poklady zlatý idol, posetý rubíny. Rubíny vypadaly jako krůpěje krve, a proto jej pojmenoval Krví zbroceným bohem. Nemohl sochu odnést, protože je v nadživotní velikosti, ale nakreslil si mapu cesty s tím, že se pro poklad vrátí. Dostal se sice bezpečně zpět, ale byl pobodán v hádce nějakým rváčem v Shadizaru a na místě zemřel. Než vydechl naposled dal svou mapu tobě, Conane."

"A dál?", ptal se Cimmeřan zachmuřeně. Dům za ním se tyčil zachmuřený a tichý.

"Mapu ti ukradli", řekl Sassan. "Kdo ji ukradl, to už víš."

"Tentokrát jsem to ještě nevěděl", zamumlal Conan. "Později jsem zjistil, že zloději byli Corynťan Zyras a vyděděný Turanský princ Arshak. Některý z jejich vydařených služebníků slyšel Ostorie těsně před smrtí a všechno jim vyklopil za tepla. Podobu žádného z nich jsem neznal, ale přesto jsem po jejich stopách dorazil až do tohoto města. Dnes večer jsem zjistil, že se skrývají v některém domě v této uličce. Chodil jsem jen tak bez cíle sem a tam a čekal jsem, že náhoda pomůže. A pak jsem uslyšel to volání o pomoc."

"To byla opravdu velice šťastná náhoda.", řekl Sassan. "Kezankiánec se jmenuje Rustum a je to jeden z nejlepších špehů kezankiánského náčelníka Keraspy. Zavlekli jej do tohoto domu a mučili jej, protože chtěli, aby prozradil, kudy vedou tajné horské stezky horalů. Zbytek už víš."

"S výjimkou toho, co se stalo, když jsem přelézal zeď."

"Jeden z těch lumpů po tobě hodil stoličku a zasáhl tě do hlavy. Když jsi padl do uličky, přestali se o tebe starat, pravděpodobně si myslili, že jsi mrtev. Navíc tě předtím zamaskovaného nepoznali a nespojovali tvůj útok s celou záležitostí. Kdyby tě někdo z nich poznal, dopadlo by to s tebou špatně. Místo toho vyrazili ihned po Rustamových stopách, ale zda jej dostihli, nebo ne, to nevím. Vrátili se brzo, v nesmírném spěchu osedlali a jako šílenci vyrazili na severozápad. Mrtvé nechali ležet tam, kde padli. Mě samozřejmě zajímalo, co jsi zač a tak jsem se šel podívat."

"Takže ňadý turban byl Arshak", zahučel Conan. "A kdo byl Zyras?"

"Ten byl přestrojený za turaniánce - byl to ten muž, který si říkal Jillád."

"Aha. No dobrá, ale co teď?", zavrčel Conan.

"Měli bychom se dohodnout. Stejně jako ty i já chci Krví zrozeného boha. Dobře vím, že ze všech mužů, kteří jej v horách hledali se vrátil jen jediný - Ostorio. Říká se, že to místo je opředeno jakousi podivnou kletbou, která stihne prznitele chrámu ..."

"Víš o tom ještě něco?", přerušil jej ostře Conan.

Sassan pokrčil rameny. "Celkem nic. Kezankianští domorodci mluví o zkáze, kterou postihne bůh každého, kdo na něj vztáhne svatokrádežnou ruku, ale já nejsem žádný pověrčivý blázen. Ty se nebojíš, nebo snad ano?"

"Samozřejmě, že ne!" Ve skutečnosti pocítil Conan cosi jako nejistotu. I když se nebál ani člověka, ani zvířete, nadpřirozené síly v jeho barbarském nitru vyvolávaly atavistické pocity strachu. Odmítal ovšem tuto skutečnost přiznat. "Co máš v plánu?"

"Je to jednoduché. Ani jeden z nás se nemůže postavit Zyrasově bandě sám. Dohromady bychom je však mohli pronásledovat a možná, že by se nám mohlo podařit jim nakonec jejich kořist vzít. Co říkáš?"

"Mohlo by to vyjít. Jsem pro. Ale varuju tě. Zabiju tě jako psa, jestliže se pokusíš o nějaký trik!"

Sassan se zasmál. "To vím, můžeš mi ale důvěřovat. Pojď, mám připraveny koně."

Iranistánec vedl Conana křivými uličkami, které byly ještě stíněny převislými, zamřížovanými balkóny, pak dlouhými, páchnoucí-

mi mršinami mezi keře, až se zastavil u brány do jakéhosi dvora. Zabušil a v pootevřené špehýrce se objevil vousatý obličej. Sassan s mužem vyměnil několik nesrozumitelných slov a brána se otevřela. Sassan vešel následován podezřívavě se rozhlížejícím Conanem. Ale ve dvoře skutečně stály připraveny koně a hostinského výkřik probudil čeleď. Vzápětí byly koně osedlány a sedlové vaky naplněny zásobami.

Nedlouho potom už Conan se Sassanem vyjížděli západní bránou. Ospalá hlídka jim téměř nevěnovala pozornost. Sassan byl zavalitý ale svalnatý, měl širokou, bystrou tvář, které dominovaly chytré oči mandlového tvaru. Přes rameno měl položeno jezdecké kopí a s ostatními zbraněmi také zacházel s jistotou zkušeného válečníka. Conan nepochyboval, že v případě potřeby je schopen bojovat odvážně a chytře. Nepochyboval ani o tom, že může Sassanovi důvěřovat jen tak dlouho, pokud mu jejich společenství bude k užitku. V okamžiku, kdy se Sassanovi jejich svazek přestane vyplácet, bez mrknutí oka se Conana pokusí zavraždit, aby si poklad mohl ponechat sám.

Úsvit je zastihl už hluboko v hnědě zabarvených, holých kezankiánských horách, které oddělovaly nejvýchodnější, bažinaté části Kothu a Zamory od turanianských stepí. Koth i Zamora si činily na tuto oblast nárok, ale ani Koth, ani Zamora nebyly schopny si ji podrobit. Město Arenjun, které se rozkládalo na příkrém návrší, odrazilo úspěšně dvojí obléhání turanianských hord z východu.

Postupem času se cesta neustále dělila a stávala se méně zřetelnou, až Sassan konečně přiznal, že neví, kde jsou.

"Jedem stále po jejich stopách", zavrčel Conan. "Ty je možná nevidíš, ale já ano."

Tak ubíhaly hodiny a stopy koní se postupně stávaly čím dál tím zřetelnějšími. Conan konečně poznamenal: "Dohánime je. Jsou na nás ale stejně moc silní. Měli bychom se držet z dohledu, dokud nedostihnou sochu, pak se jim pokusíme nastražit past. Mohlo by se to podařit."

Sassanovi se zablesklo v očích. "Dobrá! Ale buďme opatrní. Tohle je Keraspův kraj a Keraspa nešetří nikoho, kdo mu padne do rukou."

Odpoledne je zastihlo stále ještě při sledování stop, ubíhajících po prastaré, dávno zapomenuté stezce. Přiblížili se k úzké rokli a Sassan řekl:

"Jestli se Rustum dostal nazpět ke Keraspovi, budou mít kezankiánci postaveny hlídky na těch nejnemožnějších místech."

Vzápětí byli přinuceni přitáhnout koním uzdy, když z ústí rokliny vyjel domorodec s orlí tváří a vztyčil ruku. "Stůjte", vykřikl. "Jakým právem jste vstoupili do země náčelníka Keraspy?"

"Pozor!", procedil Conan mezi zuby. "Mohou být všude okolo.

"Keraspa někdy vybírá jen průjezdní poplatky", zasykl tiše Sassan. "Možná, že to bude všechno, co bude tenhle chlap chtít ", začal se přehrabovat v opasku a obrátil se na domorodce. "Jsme jen chudí poutníci a rádi zaplatíme tvému vznešenému náčelníkovi průjezdní poplatek. Cestujeme sami."

"Tak mi řekni, kdo to jede támhle za vámi?!", zvolal kezankiánec a ukázal hlavou směrem odkud přijeli.

Sassan se napůl obrátil v sedle. V tom okamžiku vytáhl kezankiánec z opasku dýku a chtěl jej bodnout do prsou.

Byl velmi rychlý, ale Conan byl rychlejší. Než stačila čepel dopadnout, zableskla se Conanova šavle a zazvonila ocel. Dýka odletěla stranou a kezankiánec s kletbou sáhl po meči. Než jej stačil vytáhnout, Conan zaútočil a pod jeho ranou povolil turban i lebka pod ním. Kezankiáncův kůň zaržál a stočil se stranou. Mrtvé tělo spadlo ze sedla. Conan stačil vytrhnout čepel z rány.

"Rychle do rokle! Je to léčka!", vykřikl. Už v okamžiku, kdy se kezankiánec řítil ze sedla se ozvaly drnčivé zvuky spouštěných tětiv a svištění šípů. Sassanův kůň se vzepjal, když jej do krku zasáhla střela a vyrazil vpřed, přímo do rokliny. Conan ucítil, jak mu jeden ze šípů narazil do volného záhybu rukávu, nasadil koni ostruhy a vyrazil za Sassanem, který se marně pokoušel ovládnout zdivočelé zvíře.

Když se přiblížili na dohled, vyjeli z ústí rokle tři jezdci, mávající nad hlavami širokými tulvary. Sassan se přestal starat o koně a zamířil své kopí na prvního z nich. Muž, kterému vyjela mezi lopatkami celá špice, vyletěl ze sedla. V následující chvíli se Conan srazil s druhým válečníkem, který po něm ťal těžkým tulvarem. Conan nastavil svoji čepel, zbraně zazvonily a koně obou soupeřů se srazili plecí na plec. Conan se vztyčil ve třmenech a než stačil jeho protivník znovu zaútočit, sekl vší silou. I tento protivník se zřítil ze sedla s rozťatou hlavou. Conan cválal dál k ústí rok-

le. Okolo něj svištěly šípy. Sassanův raněný kůň zvolnil běh, zapotácel se a zřítil se k zemi. Sassan se svezl ze sedla právě včas.

Conan k němu stočil svého koně s výkřikem "Rychle, vyskoč za mě!" Sassan s kopím v ruce se vyšvihl na zadek Conanova koně. Dotek ostruh a těžce zatížený kůň vyrazil dále roklinou. Výkřiky za nimi dávaly tušit, že kezankiánští bojovníci běží k vlastním ukrytým zvířatům. Když Conan se Sassanem za zády minul ostrý zákrut cesty, zvuky za nimi poněkud ztichly.

"To znamená, že kezankiánec se vrátil", udýchaně řekl Sassan. "Chtějí krev a ne peníze. Myslíš, že vyřídili tu Zyrasovu bandu?"

"Zyras mohl projet dřív, než kezankiánci nastražili past. Alespoň podle stop to vypadá, že jsou stále před námi."

Kdesi daleko vzadu zaslechli zvuky pronásledovatelů. Pak se soutěska rozšířila do okrouhlé rokle, ohraničené prstencem hladkých stěn. Zhruba ze středu tohoto prostoru vedla stezka stoupající přímo vzhůru a mizela v úzkém průchodu na opačném konci rokliny. Když se Conan se Sassanem přiblížili k zúžené stezce, uviděli kamennou zeď, která uzavírala přístup k průchodu, Sassan vykřikl a smekl se z koně v okamžiku, kdy zpoza zdi vyletělo několik šípů. Jeden z nich zasáhl Conanova koně do hrudi.

Zvíře se zapotácelo a padlo. Conan seskočil v poslední chvíli a odvalil se za hromadu kamení, kde už se ukrýval Sassan. Další šípy narazily na okolní kameny, nebo se zabodly do země okolo dvojice. Oba dobrodruzi se na sebe podívali s jízlivou veselostí.

"Tak jsme toho mizeru Zyrase přece jen chytili", řekl Sassan.

"Doufám, že na nás vzápětí zaútočí a zezadu se na to přijede podívat Kersapa, aby mu nic neušlo", zasmál se Conan.

Za zdí se ozval posměšný hlas: "Vylezte, mizerové a dejte se trochu zastřelit. Stejně tomu neujdete. A kdo je ten zuagir, kterého sebou vlečeš, Sassane? Myslel jsem si, že jsem mu včera večer vyrazil mozek z hlavy!"

"Jmenuji se Conan!", zařval Cimmeřan.

Chvilku bylo ticho a pak se Zyras ozval znovu. "Mohlo mě to napadnout. Teď už na tom ale nezáleží, stejně vás máme v pasti."

"Jste ve stejné kaši jako my!", křičel Conan. "Neslyšeli jste před chvílí zvuky boje tam vzadu?"

"To ano, právě jsme napájeli koně. Kdo vás vlastně pronásleduje?"

"No, celkem to nestojí za řeč. Jenom Keraspa asi se stovkou kezankiánců. Myslíš si, že nás odpraví a vám popřeje šťastnou cestu, po tom jak jste málem umučili jednoho z jeho lidí?"

"Měli bychom se spojit, bylo by to k oboustrannému prospěchu!", dodával Sassan.

"Je to pravda?", odpovídal křikem Zyras a nad vrcholem zdi se objevila jeho hlava.

"Jsi snad člověče hluchý?", křikl Conan.

Z ústí přístupové cesty se přes kaňon nesl zvuk podkov, zvonění postrojů a křik.

"Tak pojďte k nám, ale rychle!", rozhodl se Zyras."Na dělení pokladu bude dost času potom, jestli z téhle břečky vyvázneme živí."

Conan se Sassanem vyskočili z úkrytu a rozběhli se do kopce ke zdi, kterou jim svalnaté ruce pomohly přelézt. Conan se rozhlédl po nových spojencích. Zyras, zachmuřený a s tvrdým pohledem v očích opuchlých nevyspáním, stále ve svém převleku turaniánce, Arshak, zaprášený po dlouhých mílích v sedle a tři snědí zamořané, kteří na uvítanou vyceníli bílé zuby v náznaku úsměvu. Zyras i Arshak byli stejně jako Conan oblečeni v drátěných košilích.

Skupina kezankiánců, která mezitím dorazila na dostřel, zaraziła koně, když zamořané a Arshak vypustili ze svých luků šípy. Někteří opětovali střelbu, jiní se rozjeli zpět z dostřelu a tam sesedali z koní, protože zeď byla příliš vysoká na to, aby se dala na koni přeskočit. Dále na stezce bylo vidět dva prchající koně, jednoho s prázdným sedlem, druhého, který byl raněn a kterého se jeho jezdec marně pokoušel ovládnout.

"Dobrá, pronásledovali vás", zavrčel Zyras. "Lhal jsi Cimmerane, není jich zdaleka stovka!"

"Je jich dost na to, aby nám všem podřezali krky", odpověděl Conan a prohlížel ostří svého meče. "Navíc Keraspa může poslat pro posily, kdy si vzpomene."

"Tady, za tou zdí máme šanci. Myslím, že tu zeď postavil ten týž národ, který zbudoval chrám Krví zbrocenéhо boha. Šetřete šípy, až budou blíž", pokračoval v řeči Zyras.

Část kezankiánců, kteří se kryli lehkými štíty vyrazila do útoku. Druhá část je kryla střelbou z luků. Uprostřed střelců spatřil Conan rudou bradu náčelníka Keraspy, který povzbuzoval své muže k útoku.

"Střílejte!", vykřikl Zyras. Šípy vyletěly do útočících horalů. Tři z nich padli, ale jejich druhové s planoucíma očima a leskloucelí v pěstích pokračovali v útoku.

Obránci vystřelili poslední salvu šípů a potom tasili zbraně. Horalé se valili ke zdi, někteří zvedali své druhy nahoru. Ostatní vršili menší kameny k patě zdi a snažili se vytvořit jakési stupně, po kterých by se dostali nahoru. Údolím se nesly zvuky nárazů ocele na ocel, divoké výkřiky, i výkřiky raněných a kletby v několika jazycích. Conan právě jedinou ranou uťal hlavu jednoho z kezankiánců a když muž padl, stačil letmým pohledem zachytit, jak Sassan bodnul dalšího útočníka svým kopím přímo do otevřených úst. Špice ošt pu trčela horalovi vzadu z krku. Divoce ječící zarostlý kezankiánec vrazil dlouhý nůž do břicha jednoho ze zámořanů, ten padl a útočníkovi se podařilo vzniklou mezerou v obraně prodrat přes zeď dříve, než jej Conan mohl zastavit. Obrovský Cimmeřan utržil sečnou ránu do levého předloktí a sám téměř uťal útočníkovi rameno v protiútoku.

Přeskočil padlého a vrhl se do dalšího boje, aniž měl čas rozhlédnout se po svých spojencích. Slyšel, jak Zyras chrlí nadávky v korinštině a Arshak v hyrkánštině. Někdo divoce vykřikl ve smrtelné agonii. Mohutný horal se vrhnul na Conana a zaťal mu do krku dlouhé gorilí paže, ale Conan jen napnul mohutné krční svalstvo a bodl muže nožem nízko do břicha. Pak znovu a znovu, až jej kezankiánec se zaúpěním pustil a zřítil se k patě zdi.

Prudce dýchající Conan se rozhlédl okolo sebe. Divokost útoku se zmírnila. Zbytek kezankiánců, z nichž většina krvácela z několika ran, prchal dolů stezkou. U paty zdi se vršili mrtví. Z Conanových spojenců padli všichni tři zamořané, a opodál spatřil Cimmeřan Arshaka, který polo seděl, polo ležel opřený o zeď. Mezi prsty, kterými si svíral břicho mu prýštila jasně rudá krev. Rty měl zmodralé, ale ještě se mu podařilo stáhnout je v náznaku úsměvu.

"Narodil jsem se v paláci", zašeptal, "a umírám na holé zemi u kamenné zdi. Teď už na tom nezáleží - takový je osud. Ten idol je prokletý. Každý, kdo se vydá po stopě Krví zbroceného boha musí zemřít ...", hlas se mu vytratil a bývalý turanský princ Arshak zemřel.

Zyras, Sassan a Conan tiše hleděli jeden na druhého. Tři pochmurné, otrhané postavy, potřísněné krví. Každý z nich utržil nějaké zranění, ale jejich kroužková zbroj je uchránila před zraněním vážným, a jistě i před smrtí, která postihla jejich druhy.

"Keraspa unikl živý", zavrčel Zyras. "Až se dostane ke svým, zburcuje celý kmen a máme je na krku. Kdybychom si pospíšili, mohli bychom sebrat sochu a dostat se z hor dřív, než nás dostihne. Bude dost pro každého z nás."

"To je pravda", odsekl Conan. "Ale než vyrazíme, rád bych dostal zpět svou mapu."

Zyras se chystal něco odpovědět, ale pak si všiml, že Sassan na něj mezitím namířil luk jednoho z mrtvých zamořanů. "Dělej, co ti říká", řekl Iranistánec.

Zyras pokrčil rameny a ze záňadří vytáhl pomačkaný pergamen. "K čertu s vámi, stejně si zasloužím třetinu pokladu!"

Conan prohlédl mapu a zastrčil si ji do opasku. "Dobrá, mstít se ti nebudu. Jsi mizerný lump, ale pokud se k nám budeš chovat poctivě, budeme se tak chovat i my k tobě, co Sassane?"

Sassan přisvědčil a zastrčil si do toulce hrst posbíraných šípů.

Koně Zyrasovy skupiny byly uvázány v hrdle soutěsky blízko za zdí. Tři muži nasedli a vyrazili dál stezkou. Každý z nich vedl za uzdu náhradního koně. Setmělo se, ale protože si byli vědomi nebezpečí, které pro ně Keraspa představoval, nedopřáli si odpočinku. Pokračovali v cestě i po západu slunce.

Conan sledoval své společníky jako ostříž. Nejnebezpečnější okamžik nastane ve chvíli, kdy objeví a naloží sochu a nebudou už potřebovat jeden druhého. Pak by se mohl Sassan se Zyrasem domluvit a zabít jej, nebo by mohl kterýkoliv z těch dvou nabídnout jemu, Conanovi spolupráci na odstranění toho třetího. I když byl Conan drsný a v některých záležitostech bez zábran, jeho barbarský kód cti by mu nedovolil pokusit se jako první o zradu.

Přemýšlel také o tom, co se mu umírající Ostorio pokoušel sdělit těsně před smrtí, když mu předával mapu. Když jej smrt, provázená chrlením krve zastihla, popisoval právě Conanovi chrám. Chtěl jej určitě před něčím varovat, tím si byl Conan jist, ale před čím?

Úsvit zastihl malou skupinku v úzkém vjezdu do dalšího údolí, ohraničeného příkrými stěnami. Průrva, kterou se do údolí dostali, byla jediným vchodem na toto místo. Vyjeli na skalní římsu asi deset metrů širokou, na jejíž jedné straně stoupala hladká skalní stěna vzhůru asi na dostřel luku a na druhé straně padala dolů do nesmírné hlubiny. Zdálo se, že na dno mlhou zahaleného údolí nevede žádná cesta. Všichni tři chvíli hleděli dolů, ale pohled kupředu v okamžiku zahnal jejich pochyby, hlad, bolest i žízeň.

Tam, na okraji římsy stál chrám zářící v paprscích ranního slunce. Byl vytesán přímo ve stěně útesu a vstříc naší trojici hledělo impozantní průčelí s mohutnou, bronzovou bránou, která se v průběhu věků pokryla silnou vrstvou měděnky.

Který národ, která rasa mohla vybudovat tento chrám se Conan nepokoušel uhodnout. Rozbalil mapu a prohlížel poznámky na okrajích. Doufal, že tam najde návod, jak otevřít bránu, která byla bez závor a bez klik. Chyběl i jediný otvor pro klíč.

Sassan však nedočkavě seskočil ze sedla s nadšenými výkřiky se rozběhl k chrámu.

"Hlupák", zabručel Zyras, který mezitím také sesedl. "Ostorio napsal na okraj mapy poznámku, která je varováním. Je to něco o tom, že Krví zbrocený bůh si od přicházejících vybírá svou daň."

Sassan zatím ohmatával různé výčnělky a mačkal ozdobné růžice na tepané ploše brány. Snažil se objevit skrytý mechanismus. Pak uslyšeli jeho vítězný výkřik. Jedna z ozdob mu povolila pod rukou. Vzápětí se však výkřik radosti proměnil v jekot hrůzy, když se dveře, tunová deska bronzu, vyklopily ve své základně s celou plochou padly na zem. Iranistánec jimi byl rozdrcen jako brouk, na kterého padl žulový balvan. Zmizel celý pod bronzovým plátem, pod jehož okraji začala pomalu prýštit krev.

Zyras pokrčil ramery. "Říkal jsem, že je to hlupák. Ostorio musel najít nějaký způsob, jak bránu otevřít bez nebezpečí, že vypadne ze závěsů."

O jeden nůž, který bych musel hlídat, je míň, pomyslel si Conan.

"Ty závěsy jsou falešné", řekl, když prohlížel zařízení zblízka. "Pozor! Brána se zase zvedá!"

Jak Conan řekl, závěsy byly jen k oklamání nezasvěcených. Brána byla ve skutečnosti upevněna závěsy, umístěnými v dolních ro-

zích, takže se vyklápěla ven jako padací most. V obou horních rozích byl upevněn řetěz, který běžel šikmo vzhůru a ztrácel se v otvoru na osazení mohutného rámu brány. Odněkud zevnitř se ozval skřípavý zvuk a brána se začala pomalu zvedat do původní polohy.

Conan uchopil oštěp, který Sassan před chrámem odhodil a zapřel jej na jedné straně do prohlubně na vnitřní straně brány, na druhé straně do rohu rámu. Skřípání ustalo a dveře se zastavily. Jejich horní konec byl necelý metr nad zemí.

"Dobře a hlavně rychle provedeno", řekl Zyras. "Bůh si vybral svou daň, takže brána by měla zůstat otevřená."

Opatrně vstoupili dovnitř. Jen s námahou se orientovali v šeru, které uvnitř panovalo. Pak upoutal jejich pohled karmínový záblesk jakoby tam, v šeru zazářil paprsek zapadajícího slunce. A poté spatřili sochu, veliký kus zlata, posázený rubíny.

Idol, o něco větší než průměrně vysoký člověk, měl podobu přihrbeného muže, stojícího na silných, křivých nohou. Socha byla umístěna na masivním žulovém podstavci. Obličejem byla obrácena ke vchodu a z každé strany stálo mohutné křeslo z bohatě vyřezávaného, černého dřeva, zdobeného nádhernou intarzií z perleti a drahých kamenů. Conan v životě nic takového neviděl, ani neslyšel o národě, který by tvořil v podobném stylu.

Nalevo od sochy, několik metrů od podstavce byla podlaha chrámu přeťata rozsedlinou širokou asi pět metrů, která běžela napříč celým chrámem. Kdysi, pravděpodobně ještě dříve než byl chrám vybudován, rozrušilo útes zemětřesení. Dolů, do nedohledné černé hlubiny byly za dávných časů vrhány křičící oběti. Tady obětovali tajemní kněží svému bohu. Zdi byly bohatě vyřezávány do fantaskních obrazců, vysoko, v temnu skoro neviditelný se černal strop. Pozornost obou mužů se však upírala k soše. Představovala odpornou a odpuzující postavu, ale představovala zároveň takové bohatství, že se i Conanovi na okamžik zatočila hlava.

"U Croma a Ymmira!", vydechl. "Jen za ty rubíny by si člověk pořídil království!"

"Je to příliš krásné, než abych se o takový poklad dělil s mizerným barbarem", zašeptal Zyras.

Tato slova, která téměř nevědomky vyklouzla Corynthiánci ze rtů Conana varovala. Shýbl se právě včas, než mu nad hlavou zasvištěla

Zyrasova čepel, namířená na jeho krk. Takhle proťala jen záhyb zuagirské kápě. Proklínaje svou neopatrnost, Conan uskočil a vytáhl šavli.

Zyras se na něj znovu vrhnul a Conan mu vyrazil vstříc. Ustupovali v divokém souboji tam a zpět přímo před tváří idolu a jediné zvuky, které se nesly chrámem bylo řinčení zbraní a lehké nárazy nohou. Conan byl mnohem větší než Zyras, ale ten byl šlachovitý a pružný, v bojích zakalený válečník. Navíc používal spoustu nebezpečných triků, se kterými se Conan ještě nesetkal. Znovu a znovu unikal Conan zranění jen o vlas.

Pak mu uklouzla noha na hladké podlaze a jeho obrana na okamžik polevila. Zyras vložil všechnu sílu a rychlost do následujícího útoku, při kterém doufal prohnat svou šavlí Conanovým tělem.

Conan však zdaleka nebyl vyveden z rovnováhy jak by se bylo zdálo. S rychlostí šelmy vrhnul své mohutné tělo stranou, takže čepel mu projela mezi tělem a pravou rukou. Na zlomek vteřiny se zakřivená čepel zachytila v jeho plášti. V tom okamžiku jej Zyras bodnul dýkou, kterou držel v levé ruce. Špička vjela Conanovi do pravé paže, ale to už vyletěla i jeho levá ruka ozbrojená zuagirským nožem kupředu. Můž, hnaný obrovskou barberskou silou projel kroužkovanou košilí a vnikl Zyrasovi hluboko mezi žetra. Zyras vykřikl, z hrdla se mu vydral bublavý zvuk, pak se zapotácel a bezvládně se zřítil k zemi.

Conan odhodil zbraň a vysíleně si klekl na zem. Z chalátu utrhl pruh látky a obvazoval si krvácející ránu. K obvazům, kterých už měl několik, tak přibyl další. Zuby a prsty druhé ruky utáhl pevně uzly a vzhlédl ke Krví zbrocenému bohu, který na něj tiše zhlížel ze svého podstavce. Zdálo se, že na Conana pohlíží se zájmem. Conan měl na okamžik pocit, že chrámem proletěl závan chladného větru a zachvěl se.

Rychle se ale vzpamatoval. Krví zbrocený bůh byl jeho, ale problém byl v tom, jak sochu odvézt. Jestliže je plná, bude tak těžká, že s ní pravděpodobně nepohne. Poklepal na idol držadlem nože a ke svému uspokojení zjistil, že vydává dutý zvuk. Přecházel sem a tam a hlavou se mu honily nejrůznější plány a nápady. Snad by mohl rozebrat obě křesla a zhotovit z nich provizorní vlek. Sochu by na vlek prostě překlopil. Z chrámu by zatížený vlek vytáhl za pomocí koní. Jako závěs by musel použít řetězy z brány ...

Prudce se otočil, když se za ním ozval hlas.

"Ani se nehni!" Toto varování bylo proneseno v kezankiánském dialektu zamorštiny.

Ve vchodu do chrámu spatřil Conan dva muže. Oba na něj mířili dvakrát prohnutými hyrkánskými luky. Jeden z nich byl vysoký, štíhlý rudovous.

"Keraspa", řekl Conan spíš pro sebe a měřil očima vzdálenost ke svým zbraním, ležícím opodál.

Druhý z mužů byl mohutný válečník, který Conanovi připadal povědomý.

"Ani se nehni!", opakoval náčelník. "Mysleli jste, že jsem jel do svého tábora pro posilu, že? Sledoval jsem vás celou noc, hlupáku, s jediným zdravým mužem, který mi zůstal."

Znaleckým pohledem přeletěl sochu.

"Kdybych věděl, jaký poklad je tady ukryt, byl bych jej odvezl už dávno! Třeba proti vůli svých lidí, kteří se tohohle místa bojí! Rustume, seber jeho zbraně!"

Druhý muž upřeně hleděl na ozdobnou rukověť Conanovy šavle, která končila podobou nádherně vypracované sokolí hlavy.

"Počkej!", vykřikl. "Byl to on, kdo mě zachránil v Arenjunu před mučením. Tu zbraň poznávám!"

"Ticho!", zavrčel Keraspa. "Zloděj musí zemřít."

"Nikdy! Zachránil mi život! Co jsem kdy od tebe dostal? Těžké úkoly a mizernou mzdu. Ruším smlouvu, kterou jsme uzavřeli!"

Rustum vykročil kupředu a zvednul Conanovu šavli. V tom okamžiku Keraspa vystřelil. Šíp se zarazil Rustumovi do těla. Horal vykřikl a pod nárazem střely se zapotácel dozadu, zavrávoral na okraji rozsedliny a přepadl dolů. Z hlubiny se stále slaběji a slaběji ozývaly jeho výkřiky, až zanikly docela.

Keraspa byl rychlejší než útočící kobra. Než se na něj stačil neozbrojený Conan vrhnout, vytrhl z toulce na zádech další šíp, nasadil jej na tětivu a natáhl luk. To však už byl Conan v pohybu a byl by se přes všechno nebezpečí na Keraspu vrhnul, když, bez nejmenšího varování, rubíny posázený bůh s kovovým zaduněním sestoupil ze svého podstavce a jediným dlouhým krokem se přiblížil ke Keraspovi.

S výkřikem úžasu a hrůzy vystřelil náčelník na ožívlou sochu. Šíp narazil do ramene idolu a odrazil se stranou.

Ještě nedopadl a dlouhé ruce kovového boha vyrazily kupředu a uchopily Keraspu za ruku a nohu.

Výkřik za výkřikem se dral z úst muže šíleného hrůzou, když se idol otočil a dunivým, toporným krokem se vydal k rozsedlině. Ten pohled Conana přimrazil na místě. Idol mu blokoval cestu k východu, protože ať by se pokusil proběhnout vlevo či vpravo, ocitl by se na dosah jeho zrůdně dlouhých paží. A idol, přes svou váhu a zdánlivou neohrabanost se pohyboval stejně rychle jako člověk.

Krví zbrocený bůh se přiblížil k prasklině a zvedl Keraspu vysoko nad hlavu. Conan viděl, jak se Keraspova ústa otevřela a z nich vytryskly chomáče pěny a šílený jekot. Až se socha vypořádá s Keraspou, bezpochyby obrátí svou pozornost k němu, uvědomil si Cimmeřan. Současně pochopil, že v pradávných dobách nemuseli kněží idolu obětovat. Bůh si své oběti bral sám.

Jak se idol naklonil na zlatých prstech, aby hodil náčelníka Zankiánců do hlubiny, Conan podvědomě nahmátl opěradlo jednoho ze dvou křesel. V těch křeslech pravděpodobně sedávali kdysi dávno kněží nebo obřadníci a přihlíželi obětování. Conan se v náhlém popudu sehnul, uchopil křeslo za zadní opěradlo a zvedl jej nad hlavu. Pak se svaly praskajícími vypětím máchl těžkým kusem nábytku a udeřil oživlou sochu mezi lopatky právě v okamžiku, kdy hodila řvoucího a zmítajícího se Keraspu do hlubiny. Úlomky křesla se rozletěly s tříštivým zvukem na všechny strany. Úder zastihl idol v okamžiku, kdy se naklonil dopředu a vychýlil jej z rovnováhy. Na zlomek vteřiny se socha zapotácela na okraji pukliny a divoce rozhodila rukama. Rubíny se zableskly a idol, bez jediného zvuku zmizel v hlubině.

Conan odhodil zbytky křesla, které mu po úderu zbyly v rukou a naklonil se nad prasklinou. Keraspovy výkřiky již zmlkly. Conanovi se zdálo, že v jednom okamžiku zaslechl náraz těžké hmoty na stěnu kdesi v hloubce, jakoby se idol v pádu odrazil od kamenné stěny, ale jistý si nebyl. Dopad na dno nezaslechl. Pak se v chrámu rozhostilo ticho.

Conan si svalnatým předloktím setřel pot z čela a napůl vesele se ušklíbl. Kletba Krví zbrocených boha byla zlomena, zmizela a s ní zmizel i Krví zbrocený bůh. Ať už cena pokladu, který zmizel v hlubině byla jakákoliv, Cimmeřan nelitoval. Koupil si za ni vlastní život. Kromě toho, u Croma! na světě přeci nebyl jen tenhle jediný poklad.

Sebral ze země svou šavli., Rustumův luk a toulec a vyšel z chrámu do ranního slunce, aby si osedlal nejlepšího z koní.